

ພາກທີ 1

ຄວາມພິການ ແລະ
ສັງຄົມ

ແມ່ຍິງພິການ ມີສິດທິໃນການມີສຸຂະພາບທີ່ດີ ການມີສຸຂະພາບທີ່ດີນັ້ນ ຂຶ້ນກັບການມີອາຫານ ບຳລຸງຮ່າງກາຍທີ່ດີຢ່າງພຽງພໍ, ການເຄື່ອນໄຫວທາງຮ່າງກາຍເປັນປະຈຳ ແລະ ການໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ແລະ ການບໍລິການເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ປິ່ນປົວບັນຫາທາງດ້ານສຸຂະພາບ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນບັນຫາທາງດ້ານສຸຂະພາບຈະເລີນພັນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດບົ່ມຊ້ອນ ທັງໝົດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເດັກຍິງ ແລະ ແມ່ ຍິງພິການຕ້ອງມີການສຶກສາ ທີ່ດີ, ມີວຽກເຮັດ ແລະ ໂອກາດຕ່າງໆ ໃນການເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນ ຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເມື່ອພວກເຮົາມີໂອກາດທີ່ເທົ່າທຽມກັນ,
ພວກເຮົາສາມາດປະກອບສ່ວນ
ຊ່ອຍໃຫ້ຄອບຄົວ ແລະ ສັງຄົມໄດ້.

ໜຶ່ງໃນທຸກສິບຄົນໃດຂອງແມ່ຍິງ
ຈະມີແມ່ຍິງໜຶ່ງຄົນທີ່ມີຄວາມພິການທີ່ມີ
ຜົນກະທົບຕໍ່ການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນ.

ຄວາມພິການແມ່ນຫຍັງ?

ແມ່ຍິງພິການຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ “ຄວາມບົກພ່ອງທາງຮ່າງກາຍ” ເພື່ອໝາຍເຖິງ ຂໍ້ຈຳກັດຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ບັນດາຂໍ້ຈຳກັດເຫຼົ່ານີ້ ອາດລວມເອົາຄວາມຕາບອດ, ຄວາມຫູໜວກ, ພະຍາດຕ່າງໆ ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຫຼື ຍ່າງ ຫຼື ເວົ້າບໍ່ໄດ້, ພະຍາດຕ່າງໆ ທີ່ເຮັດໃຫ້ການເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮຽນຮູ້ຍາກຂຶ້ນ ແລະ ພະຍາດຕ່າງໆ ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ເກີດການຊັກເປັນບ້າໝູ.

ແມ່ຍິງພິການຄົນໜຶ່ງ ອາດຈະເຄື່ອນຍ້າຍ, ມອງເຫັນ, ໄດ້ຍິນ ຫຼື ຮຽນຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈແຕກຕ່າງ ຈາກແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ມີຄວາມພິການ. ລາວອາດດຳເນີນກິດຈະວັດປະຈຳວັນທີ່ແຕກຕ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອລາວສື່ສານ, ກິນ, ອາບນ້ຳ, ນຸ່ງເຄື່ອງ, ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ອຸ່ມ ຫຼື ໃຫ້ອາຫານແກ່ລູກຂອງລາວ. ການປັບຕົວໃຫ້ເຂົ້າກັບຂໍ້ຈຳກັດທາງຮ່າງກາຍ ແມ່ນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິໃນຊີວິດຂອງລາວ.

ຄຸນນະພາບຊີວິດທີ່ຕ່ຳລົງຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກຄວາມບົກພ່ອງທາງຮ່າງກາຍຂອງເຮົາ, ແຕ່ເກີດມາຈາກຄວາມເປັນຈິງໃນສັງຄົມ. ທາງແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າແມ່ຍິງພິການແຕ່ລະຄົນມີຄວາມສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເກີດຈາກຄວາມພິການກໍຕາມເຂົາເຈົ້າຍັງປະເຊີນກັບສິ່ງກົດຂວາງທາງດ້ານສັງຄົມ, ກາຍຍະພາບ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ເສດຖະກິດທີ່ສາມາດກົດກັນເຂົາເຈົ້າຈາກການໄດ້ຮັບການຮັກສາສຸຂະພາບ, ການສຶກສາ, ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ແລະ ການມີວຽກເຮັດງານທຳນຳອີກ.

ທ່າທີຕ່າງໆສ້າງສິ່ງກົດກັນ

ທ່າທີຕ່າງໆ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ຜິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ແມ່ຍິງພິການສາມາດເຮັດໄດ້ ຫຼື ເຮັດບໍ່ໄດ້ນັ້ນ ເປັນສິ່ງກົດກັນແມ່ຍິງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຈາກການມີຊີວິດທີ່ພຽບພ້ອມ ແລະ ມີສຸຂະພາບດີ ຫຼື ການເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດສັງຄົມ. ທ່າທີ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ຜິດຕໍ່ແມ່ຍິງພິການເຮັດໃຫ້ຄວາມພິການແຮງຂັ້ນໂດຍການສ້າງອຸປະສັກທີ່ສາມາດກົດກັນລາວຈາກການໄດ້ຮັບການສຶກສາ ຫຼື ການຈ້າງງານ ແລະ ການມີຊີວິດທາງສັງຄົມ.

ຕົວຢ່າງ: ນາຍຄູອາດເຊື່ອວ່າ ເດັກຍິງຄົນໜຶ່ງຈະບໍ່ສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ ເພາະວ່າລາວຕາບອດ ຫຼື ຫູໜວກ. ແຕ່ວ່າຄວາມສາມາດໃນການມອງເຫັນ ຫຼື ໄດ້ຍິນຂອງເດັກຍິງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນບັນຫາ. ເດັກຍິງຕາບອດສາມາດຮຽນຮູ້ດ້ວຍການຟັງ ແລະ ນຳໃຊ້ປະສາດສຳຜັດອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ການດົມກິ່ນ ຫຼື ການສຳຜັດ. ລາວຍັງສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ດີຂຶ້ນຖ້າລາວມີປຶ້ມໜັງສືນູນ ຫຼື ຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນຮູບແບບກະແຊັດເທັບ ແລະ ເດັກຍິງທີ່ຫູໜວກສາມາດຮຽນຮູ້ ເມື່ອມີການນຳໃຊ້ພາສາໃບ ແລະ ຫຼັກການສົດສອນທີ່ນຳໃຊ້ສິ່ງປະຈຸກຕາ.

ແມ່ຍິງພິການຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຖືກຄອບງຳ. ພວກເຮົາຖືກກົດກັນບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຄື່ອນໄຫວທາງສັງຄົມ ຍ້ອນຫຼາຍຄົນຄິດວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ຄຸນຄ່າໜ້ອຍກວ່າແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ພິການ.

ແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ສາມາດຍ່າງ ອາດມີຄວາມສາມາດໃນການມີອາຊີບທີ່ດີ ແລະ ສາມາດຫາເງິນ ເພື່ອອຸ້ມຂຸດອບຄົວຂອງລາວໄດ້. ແຕ່ຖ້າຄອບຄົວຂອງລາວ ຫຼື ສັງຄົມຖືວ່າວິທີການໄປມາຂອງ ລາວເປັນທີ່ໜ້າລະອາຍ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ລາວຢູ່ໃນທີ່ຫຼົບຊ່ອນ, ຄວາມຮູ້ສຶກລະອາຍນັ້ນຈຶ່ງຈະ ເຮັດໃຫ້ລາວເປັນຄົນທີ່ພິການ.

ການມີຄົນ ທີ່ມີຄວາມບົກພ່ອງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິໃນທຸກສັງຄົມ. ແຕ່ມັນ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງປົກກະຕິສຳລັບບຸກຄົນໃດໜຶ່ງທີ່ຖືກຈຳແນກ ແລະ ກົດກັນ ຍ້ອນເຫດຜົນທາງດ້ານ ຄວາມບົກພ່ອງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ. ແມ່ນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເອງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພິການ!

ຄວາມເຂົ້າໃຈທາງດ້ານການແພດ ຕໍ່ກັບຄວາມພິການ

ທ່ານໝໍ ແລະ ບັນດາພະນັກງານແພດໝໍສ່ວນໃຫຍ່ ເລັ່ງເຫັນພຽງແຕ່ຄວາມພິການທີ່ບຸກຄົນ ໃດໜຶ່ງມີຢູ່ເທົ່ານັ້ນ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອງຄົນທີ່ມີຄວາມພິການວ່າ ເປັນມະນຸດ ບຸກຄົນ ຫຼື ແມ່ຍິງ. ເຂົາເຈົ້າຖືວ່າຄົນທີ່ມີ “ຄວາມບົກພ່ອງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ” ມີບາງສິ່ງທີ່ “ຜິດປົກກະຕິ” ໃນຕົວ ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ, ພົ້ນຟູ ຫຼື ປົກປ້ອງ.

ເມື່ອທັດສະນະຄະຕິບໍ່ດີ ຫຼື ຂັ້ນໄດທີ່ເຮັດໃຫ້ໂຮງໝໍ, ສາທາລະນະປະໂພກ ແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນສັງຄົມ ບໍ່ເປັນທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ສຳລັບທຸກຄົນແລ້ວ ກໍ່ໝາຍ ຄວາມວ່າ ລະບົບການແພດພູ້ນທີ່ມີບາງສິ່ງທີ່ “ຜິດປົກກະຕິ” ໃນຕົວ ແລະ ຈຳຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂ ແລະ ປົວແປງ. ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມພິການຂອງແມ່ຍິງ ແຕ່ຫາກແມ່ນ ຄວາມເຂົ້າໃຈທາງດ້ານການແພດ ກ່ຽວກັບຄວາມພິການທີ່ເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງພິການທີ່ຈະໃຊ້ຊີວິດ ຢ່າງເປັນສຸກ ແລະ ສົມປາຖະໜາເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ພວກເຮົາຈະຮັບມືກັບຄວາມພິການຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ວ່າ ມີພຽງທ່ານເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດຢຸດຕິ ສາເຫດຂອງການຈຳແນກທາງສັງຄົມທີ່ພວກເຮົາປະເຊີນຢູ່.

ພວກເຮົາຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບຊີວິດ ຂອງພວກເຮົາເອງ. ພວກເຮົາບໍ່ຢາກ ຮັບການດູແລ ຫຼື ອຸປະຖຳຊຶ່ງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຮັດ ຫຍັງ.

ຄວາມພິການແມ່ນພາກສ່ວນທຳມະຊາດໃນຊີວິດ

ຈະມີຄົນຈຳນວນໜຶ່ງ ທີ່ເກີດມາພ້ອມກັບຄວາມບົກພ່ອງທາງດ້ານຮ່າງກາຍສະເໝີ ແລະ ອຸບັດຕິເຫດ ແລະ ການເຈັບເປັນຈະມີຕະຫຼອດດ້ວຍ. ແຕ່ວ່າລັດຖະບານ ແລະ ສັງຄົມສາມາດດຳເນີນການຕ່າງໆ ເພື່ອປ່ຽນແປງຕົ້ນເຫດທາງສັງຄົມທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມພິການ ເຊັ່ນ ການຈຳກັດການປະກອບສ່ວນຂອງຄົນພິການໃນສັງຄົມ ດ້ວຍສິ່ງກົດກັນທາງດ້ານທັດສະນະຄະຕິ, ສັງຄົມ, ວັດທະນະທຳ, ເສດຖະກິດ ແລະ ກາຍຍະພາບ. ສຸຂະພາບທາງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈຂອງແມ່ຍິງພິການ ຈະໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ເມື່ອສັງຄົມສົ່ງເສີມສິດໂອກາດການເຂົ້າຫາ, ຕ້ານການແບ່ງແຍກ ແລະ ສ້າງໂອກາດໃນການຈ້າງງານ.

ແມ່ຍິງພິການໃນເມືອງບັງກະລໍ ປະເທດອິນເດຍ ບຸກເບີກທຶນທາງໃໝ່

ໃນເມືອງບັງກະລໍ ທາງພາກໃຕ້ຂອງອິນເດຍ, ແມ່ຍິງພິການທາງກາຍຍະພາບ 4 ຄົນ ຊາຮິນາ, ນູຣີ, ເດວາກີ ແລະ ຈັນດຣາມມາ ຜະລິດ ແລະ ປະກອບເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອພື້ນພູ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆ ໃຫ້ກັບແມ່ຍິງພິການຄົນອື່ນໆ. ພວກເຂົາເຮັດວຽກຢູ່ທີ່ໂຮງງານຜະລິດ ເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອພື້ນພູ ໂດຍແມ່ຍິງພິການ “Rehabilitation Aids Workshop by Women with Disabilities (RAWWD)” ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1997 ໂດຍແມ່ຍິງພິການ 8 ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກໂດຍ ອົງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານແຫ່ງໜຶ່ງ ຊື່ວ່າ ໂມບິລ ລິທິອິນເດຍ (Mobility India) ເພື່ອຜະລິດເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອສຳລັບຊ່ວຍເຫຼືອນທີ່.

ເຖິງວ່າຈະມີໂຮງງານຜະລິດອື່ນໆ ກ່ອນທີ່ RAWWD ໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງກໍຕາມ, ແຕ່ມີໜຶ່ງນາຍຊ່າງຜູ້ຊາຍທີ່ວັດແທກ ແລະ ຜະລິດອຸປະກອນຊ່ວຍເຫຼືອ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງພິການລັງເລທີ່ຈະໄປຫາເຂົາເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າເຂົາເຈົ້າໜ້າອາຍທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຊາຍວັດແທກ ແລະ ປະກອບອຸປະກອນຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້. ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ແມ່ຍິງພິການຫຼາຍຄົນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ອຸປະກອນຊ່ວຍເຫຼືອ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາໄດ້.

(ຍັງມີໜ້າຕໍ່ໄປ)

ປະຈຸບັນນີ້ RAWWD ຜະລິດເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອພື້ນຟູສຳລັບຂໍ້ຕີນ, ຕີນ ແລະ ຫົວເຂົ້າ. ອຸປະກອນດັ່ງກ່າວລວມມີໄມ້ຄໍ້າຍ່າງ, ອຸປະກອນຊ່ວຍໃນການຍ່າງ, ເກີບ, ສາຍແອວ ແລະ ເຄື່ອງຄໍ້າ ແລະ ອົງຄະທຽມ (ຂາທຽມ ແລະ ຕີນທຽມ).

ເມື່ອແມ່ຍິງທີ່ເຮັດວຽກໃນ RAWWD ມີຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ທັກສະຫຼາຍຂຶ້ນ ພວກເຂົາເຈົ້າກໍ່ເລີ່ມໃຫ້ບໍລິການແກ້ອົງການອື່ນໆ ທີ່ເຮັດວຽກເພື່ອຄົນພິການ ແລະ ຍັງໃຫ້ບໍລິການແກ້ໄຂໝໍ້ຫຼາຍແຫ່ງ ແລະ ທ່ານໝໍ້ເອກະຊົນໃນບັງກະລໍ.

ບັນດາແມ່ຍິງພິການດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈັດຫາວັດຖຸອຸປະກອນ ເພື່ອຜະລິດອຸປະກອນຊ່ວຍເຫຼືອ, ບັນທຶກລາຍຊື່ຜູ້ມາໃຊ້, ທຳການຢັ້ງຢາມຕິດຕາມກວດກາເປັນປະຈຳ ແລະ ບໍລິຫານວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ. RAWWD ຍັງສະໜັບສະໜູນແມ່ຍິງພິການ ໃຫ້ເປັນນາຍຊ່າງ ແລະ ຝຶກອົບຮົມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເພື່ອຜະລິດ ແລະ ສ້ອມແປງເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອພື້ນຟູ ແລະ ອຸປະກອນຊ່ວຍເຫຼືອຄົນພິການ ເຊິ່ງມັນໄດ້ເປັນການສົ່ງເສີມຄວາມເທົ່າທຽມໃຫ້ກັບແມ່ຍິງພິການ ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງທີ່ຖືກປະລະໂດຍຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຍັງເປັນການໃຫ້ອາຊີບແກ່ເຂົາເຈົ້ານຳອີກ.

ບັນດາປັດໄຈ ແລະ ໂອກາດ

ຢູ່ໃນຫຼາຍຊຸມຊົນ, ແມ່ຍິງມີຊັບພະຍາກອນ ແລະ ໂອກາດໜ້ອຍກ່ວາຜູ້ຊາຍ. ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍ ແລະ ແມ່ຍິງນີ້ ຍັງປະກົດຂຶ້ນໃນໝູ່ຄົນພິການ.

ລໍໂຍກ, ແຂນຂາທຽມ, ຫຼັກສູດ
ຮຽນພາສາໄປ້, ແຜ່ນໜັງສືນູນ
(ສິ່ງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ແມ່ຍິງຕາບອດອ່ານໄດ້)
ແລະ ຊັບພະຍາກອນອື່ນໆ ຂອງແມ່ຍິງ
ພິການສ່ວນຫຼາຍມີລາຄາແພງ ແລະ
ຫາໄດ້ຍາກ ກ່ວາຂອງຜູ້ຊາຍພິການ.
ໂດຍປາສະຈາກ ສິ່ງຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວນັ້ນ ເດັກຍິງ
ແລະ ແມ່ຍິງ ພິການ ກໍ່ຈະປະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ
ໃນການໄດ້ຮັບການສຶກສາ ແລະ ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຕົວເອງ.
ຜົນທີ່ຕາມມາກໍ່ຄື ເຂົາເຈົ້າມີໂອກາດໜ້ອຍລົງໃນການ
ໄດ້ວຽກເຮັດ, ເປັນເຈົ້າໂຕເອງ ແລະ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊຸມຊົນ
ຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ດ້ວຍການມີບັນດາປັດໄຈທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ, ພວກເຮົາຈະຖືກຍອມຮັບຟັງ, ບໍ່ຖືກມອງຂ້າມ ແລະ ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງໄດ້ໃນດ້ານສຸຂະພາບ

ສິ່ງກົດກັນທາງກາຍຍະພາບ

ແມ່ຍິງພິການສ່ວນຫຼາຍ ບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ມີໃນສັງຄົມ, ທະນາຄານ ຫຼື ໂຮງໝໍ ເພາະວ່າອາຄານສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ມີທາງລຽບ, ຮາວຈັບ, ຂັ້ນໄດເລື້ອນ ຫຼື ລິຟ. ສິ່ງກົດກັນທາງກາຍຍະພາບ ສ້າງຄວາມລຳບາກໃຫ້ແມ່ຍິງພິການ ໃນການເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາດ້ວຍຕົວເອງ. ເມື່ອແມ່ຍິງທີ່ຖືກຈຳກັດດ້ວຍສິ່ງກົດກັນດັ່ງກ່າວ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບອາຫານທີ່ດີ, ການອອກກຳລັງກາຍທີ່ພຽງພໍ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ການຮັກສາສຸຂະພາບທີ່ຈຳເປັນ.

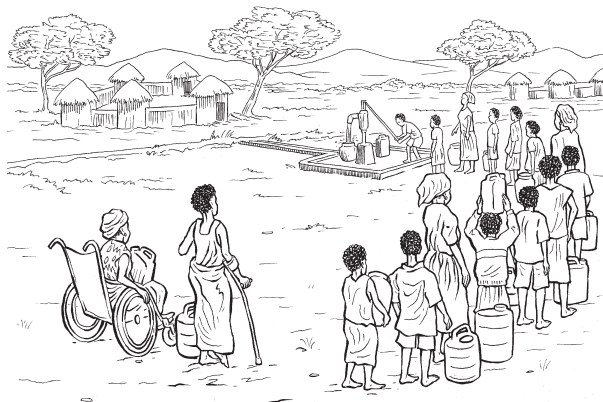
ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ລວມທັງພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ ອາດເຊື່ອວ່າ ຖ້າແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງໃຊ້ລໍໂຍກຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນອາຄານ ເພາະວ່າອາຄານມີພຽງແຕ່ຂັ້ນໄດເທົ່ານັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງຕ້ອງຮຽນຮູ້ ວິທີການໃສ່ປອກຂາທຽມ ຫຼື ນຳໃຊ້ໄມ້ເທົ່າ ຫຼື ໃຫ້ຄົນອື່ນອຸ້ມລາວ. ສິ່ງນີ້ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມພິການຂອງລາວ ແຕ່ທາກແມ່ນສິ່ງກົດກັນທາງກາຍຍະພາບ ທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນອາຄານ. ຖ້າທາກວ່າມີທາງລຽບພາຍໃນອາຄານ ມັນກໍ່ບໍ່ມີຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຫຍັງ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ລາວສາມາດໃຊ້ລໍໂຍກເພື່ອເຂົ້າໄປໃນອາຄານໄດ້.

ຂ້ອຍເປັນແມ່ທີ່ມີຄວາມພິການທາງກາຍຍະພາບ ແລະ ມີລູກຊາຍທີ່ພິການທາງກາຍຍະພາບ. ທຸກໆເທື່ອທີ່ ພວກເຮົາໄປຮ້ານອາຫານ ຫຼື ຫ້າງສັບພະສິນຄ້າ ຫຼື ສະຖານທີ່ອື່ນໆ ພວກເຮົາຈຳຕ້ອງມີຄົນອຸ້ມຂຶ້ນ ແລະ ລົງຄັນໄດ ເຊິ່ງເປັນທີ່ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າເປັນຕາໜ້າອາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ.

ນັກພັດທະນາກອນ ມາເຮັດວຽກໂຄງການຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ໝູ່ບ້ານ ແລະ ເຂົາເຈົ້າກໍ່ເຮັດວຽກກັບແມ່ຍິງ ໂດຍທີ່ ແມ່ຍິງທຸກຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ແຕ່ ແມ່ຍິງພິການ... ລາວກໍ່ຈະລ້ຽງດູຄອບຄົວຂອງລາວເຊັ່ນກັນ. ເຂົາເຈົ້າຈະດຳເນີນ ໂຄງການສະໜອງນ້ຳທີ່ແມ່ຍິງພິການບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ ແຕ່ເຂົາເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະສູບນ້ຳມາໃຊ້. ແຕ່ວ່າເຂົາເຈົ້າພັດບໍ່ຄິດເຖິງວ່າ.

ຈາກ ແມ່ຍິງຊາວຊົມບາເວ
ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມໂລກກ່ຽວກັບ
ແມ່ຍິງຄັ້ງທີ 3 ໄນໂຣບີ, 1985

ແມ່ຍິງພິການມີສິດທິ ທີ່ຈະກຳຈັດ ສິ່ງກົດກັນກ່ຽວກັບ
ເລື່ອງນັ້ນເລີຍ: ທາງສັງຄົມ ແລະ ກາຍຍະພາບ.

ສາເຫດຂອງຄວາມພິການ

ແມ່ຍິງຈຳນວນໜຶ່ງພິການມາຕັ້ງແຕ່ເກີດ ມີຈຳນວນໜຶ່ງກໍພິການຮ້າຍແຮງຂຶ້ນເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ. ບາງຈຳນວນກໍພິການແບບກະທັນຫັນ ຍ້ອນອຸບັດຕິເຫດ ຫຼື ພະຍາດ.

ຄົງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ທີ່ຈະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍທາງຮ່າງກາຍໄວ້ໄດ້ທັງໝົດ. ມີເດັກຈຳນວນໜຶ່ງ ກໍມີພັດທະນາການແບບຜິດປົກກະຕິພາຍໃນມົດລູກ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ສາເຫດ.

ແຕ່ວ່າຄວາມພິການຫຼາຍຢ່າງໃນເດັກນ້ອຍ ເກີດມາຈາກສະພາບທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ກັບການດຳລົງຊີວິດຂອງແມ່. ຖ້າຫາກວ່າ ແມ່ຍິງສາມາດໄດ້ຮັບອາຫານທີ່ມີໂພຊະນາການພຽງພໍ, ປົກປ້ອງເຂົາເຈົ້າເອງຈາກການເຮັດວຽກກັບສານເຄມີທີ່ເປັນພິດ ແລະ ສາມາດໄດ້ຮັບການຮັກສາສຸຂະພາບທີ່ດີ ລວມທັງການດູແລຮັກສາໃນເວລາທີ່ເກີດລູກແລ້ວ ຄວາມພິການຫຼາຍຢ່າງກໍສາມາດທີ່ຈະປ້ອງກັນໄດ້.

ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການຂາດອາຫານ

ຄວາມທຸກຍາກແມ່ນສາເຫດຕົ້ນຕໍອັນໜຶ່ງຂອງຄວາມພິການ. ຄົນທີ່ທຸກຍາກມີຄວາມສ່ຽງຫຼາຍທີ່ສຸດຕໍ່ກັບຄວາມພິການ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າຖືກກົດດັນໃຫ້ດຳລົງຊີວິດ ແລະ ເຮັດວຽກໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ປອດໄພ ປະກອບກັບສຸຂະອະນາໄມທີ່ບໍ່ດີ, ສະພາບການດຳລົງຊີວິດທີ່ແອອັດ ແລະ ໂອກາດການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ, ນ້ຳສະອາດ ຫຼື ອາຫານທີ່ດີພຽງພໍມີໜ້ອຍ. ສິ່ງນີ້ ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດພະຍາດ ຕ່າງໆເຊັ່ນ ວັນນະໂລກປອດ ແລະ ໂປລິໂອ ເຊິ່ງພະຍາດເຫຼົ່ານີ້ເປັນສາເຫດຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມພິການຮຸນແຮງ ເພາະວ່າ ພະຍາດດັ່ງກ່າວ ສາມາດຕິດແປດຈາກຄົນໜຶ່ງຫາອີກຄົນອື່ນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ຂ້ອຍບໍ່ສະບາຍ
ຍ້ອນຂ້ອຍກິນ
ອາຫານບໍ່ພຽງພໍ

ເດັກນ້ອຍຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກອາດຈະເກີດມາພ້ອມກັບຄວາມພິການ ຫຼື ເສຍຊີວິດໃນໄວເດັກ. ສິ່ງນີ້ອາດມີສາເຫດມາຈາກ ແມ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອາຫານທີ່ພຽງພໍ ໃນເວລາຖືພາ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ຮັບອາຫານທີ່ພຽງພໍໃນເວລາທີ່ລາວຢູ່ໃນໄວສາວ. ໂດຍເລີ່ມຈາກໄວເດັກ, ເດັກຍິງສ່ວນຫຼາຍ ແມ່ນໄດ້ຮັບການໃຫ້ອາຫານໜ້ອຍກ່ວາເດັກຊາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ລາວອາດຈະ ເຕີບໃຫຍ່ຊ້າ ແລະ ກະດູກຂອງລາວອາດຈະບໍ່ພັດທະນາຕາມປົກກະຕິ ເຊິ່ງສາມາດເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ລາວພົບກັບຄວາມ ທຍຸ້ງຍາກໃນເວລາເກີດລູກ ໂດຍສະເພາະຖ້າຫາກລາວຂາດການ ໄດ້ຮັບການຮັກສາສຸຂະພາບທີ່ດີ.

ໃນເວລາຖືພາ, ແມ່ຂອງເດັກຍິງ
ສົບແວ່ງຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ຮັບສານອາຫານ
ທີ່ປະກອບດ້ວຍ ອາສິດໄຟລິກ
ແລະ ການຊີ້ (ເຊັ່ນ ຜັກໃບຊຽວ,
ຖົ່ວ ແລະ ໄຂ່)

ຖ້າວ່າເດັກອ່ອນ ຫຼື ເດັກນ້ອຍ ບໍ່ໄດ້ຮັບອາຫານດີທີ່ພຽງພໍເຂົາເຈົ້າກໍອາດຕາບອດ ຫຼື ມີບັນຫາໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ການເຂົ້າໃຈ.

ສົງຄາມ

ສົງຄາມໃນປະຈຸບັນ, ພົນລະເຮືອນເສຍຊີວິດ ຫຼື ພິການຫຼາຍກ່ວາທະຫານ ແລະ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນ ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ. ລະເບີດເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ຄົນຫຼຸໜວກ, ຕາບອດ ແລະ ເສຍແຂນຂາ ລວມທັງ ເປັນສາເຫດຂອງການໄດ້ຮັບບາດເຈັບອື່ນໆ. ສຸຂະພາບທາງຈິດຂອງເຂົາເຈົ້າກໍຍັງ ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມຮຸນແຮງດັ່ງກ່າວ. ການຖືກທຳລາຍຂອງບ້ານເຮືອນ, ໂຮງຮຽນ, ສູນສຸຂະພາບ ແລະ ປັດໄຈສຳລັບການດຳເນີນຊີວິດທີ່ມີຜົນເນື່ອງມາຈາກ ຄວາມຂັດແຍງ ແລະ ສົງຄາມຈະນຳໄປສູ່ການເພີ່ມທະວີຄວາມພິການ, ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ເຊື້ອໂລກຕ່າງໆ.

ລະເບີດຝັງດິນ, ລູກລະເບີດເປັນພວງ, ລູກປືນ ແລະ ສານເຄມີ

ທີ່ໃຊ້ໃນສົງຄາມ ເປັນສາເຫດກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມພິການ ຫຼາຍກ່ວາໝູ່ໃນໂລກ. ລະເບີດສ່ວນຫຼາຍເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງ ບາດເຈັບເມື່ອເຂົາເຈົ້າກຳລັງດຳເນີນກິດຈະວັດປະຈຳວັນ ເຊັ່ນການເພາະປູກ ຫຼື ການຕັກນ້ຳ ແລະ ເອົາຟື້ນ.

ການລະເບີດ ແລະ ລະເບີດຝັງດິນເປັນສາເຫດ ເຮັດໃຫ້ແຂນ ແລະ ຂາໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະ ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ແມ່ນຂາຂອງເດັກນ້ອຍ ຫຼື ແມ່ຍິງ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຖືກຕັດ. ແຕ່ວ່າມີພຽງແຕ່ 1 ໃນທຸກໆ

4 ຄົນທີ່ຖືກຕັດຂາແລ້ວນັ້ນ ໄດ້ຮັບຂາທຽມແທນຂາທີ່ສູນເສຍເພາະວ່າ ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ຂາທຽມມີລາຄາແພງ ຫຼື ຫາໄດ້ຍາກ. ມູກຕິລິມ (Mukti Limb) ແລະ ໄຈເປີຟຸດ (Jaipur Foot) ແມ່ນຂາທຽມ 2 ຊະນິດ ທີ່ມີຄຸນນະພາບດີ ແລະ ລາຄາຖືກ ເຊິ່ງຜະລິດໃນປະເທດ ອິນເດຍ.

ສົນທິສັນຍາສາກົນ ເພື່ອຫ້າມລະເບີດຝັງດິນ ສາມາດຊ່ວຍຊີວິດ ແລະ ປ້ອງກັນ ຄວາມພິການເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ແຕ່ວ່າ ລັດຖະບານບາງປະເທດຍັງປະຕິເສດທີ່ຈະຮ່ວມ ເຊັ່ນໃນສົນທິສັນຍາ ດັ່ງກ່າວ ຖ້າວ່າລັດຖະບານປະເທດທ່ານ ຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າຮ່ວມ ສົນທິສັນຍາ ດັ່ງກ່າວ, ຈຶ່ງກົດດັນໃຫ້ລັດຖະບານຂອງທ່ານໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມເຊັ່ນສັນຍານັ້ນ.

ອຸບັດຕິເຫດທາງນິວເຄຼຍ

ມີຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສຳຜັດກັບກຳມັນຕະພາບລັງສີຈຳນວນອັນມະຫາສານ. ເຫດການເຊັ່ນນີ້ໄດ້ມີຂຶ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ເກີດອຸບັດຕິເຫດໃນໂຮງງານໄຟຟ້າພະລັງນິວເຄຼຍທີ່ເກາະ 3 ໄມລ (Three Mile Island) ສະຫະລັດອາເມລິກາ ໃນປີ 1979 ແລະ ທີ່ ເຊໂນບິວ ໃນຢູແຄນ ໃນປີ 1986. ນອກນັ້ນຍັງເກີດຂຶ້ນອີກ ເມື່ອສະຫະລັດອາເມລິກາ ຖິ້ມລະເບີດນິວເຄຼຍໃສ່ຍີ່ປຸ່ນໃນປີ 1945. ອຸບັດຕິເຫດໃນຄັ້ງນັ້ນ ໄດ້ເປັນສາເຫດຂອງຄວາມເສຍຫາຍໃນວົງກວ້າງ ແລະ ເກີດມີການ ເສຍຊີວິດຈາກການສຳຜັດກັບກຳມັນຕະພາບລັງສີ.

ຄົນທີ່ລອດຈາກອຸບັດຕິເຫດ ແລະ ການຖິ້ມລະເບີດໂຈມຕີໃນຄັ້ງນັ້ນ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການເປັນໂລກມະເຮັງ ຫຼື ເນື່ອງອອກໃນຫຼາຍພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ ໂດຍສະເພາະໃນຕ່ອມໄທຣອຍ ຫຼື ລູຄີເມຍ (ມະເຮັງໃນເມັດເລືອດຂາວ) ເຊິ່ງເປັນສາເຫດຂອງການຕາຍກ່ອນໄວອັນຄວນ. ໃນຊຸມຊົນທີ່ເກີດອຸບັດຕິເຫດທາງນິວເຄຼຍຂຶ້ນນັ້ນ ໄດ້ມີການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຈຳນວນເດັກນ້ອຍ ທີ່ເກີດມາມີບັນຫາທາງດ້ານການຮຽນຮູ້ ເຊັ່ນ: ຄວາມເປັນປັນຍາອ່ອນ.

ການເຂົ້າເຖິງການຮັກສາສຸຂະພາບບໍ່ໄດ້ດີ

ການຮັກສາສຸຂະພາບທີ່ດີ ສາມາດປ້ອງກັນຄວາມພິການໄດ້ຫຼາຍຢ່າງ. ການເກີດລູກຍາກສາມາດເປັນຕົ້ນເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍເກີດມາພ້ອມກັບຄວາມພິການ ເຊັ່ນ ອາການອາໄສພາດທາງສະໝອງ. ໝໍຕຳແຍທີ່ຜ່ານການຝຶກຈະສາມາດຮູ້ໄດ້ເຖິງບັນດາຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຮັບມືກັບເຫດສຸກເສີນ ເພື່ອປ້ອງກັນເດັກນ້ອຍຈາກການເກີດມາພ້ອມກັບຄວາມພິການຫຼາຍຢ່າງ. ນອກນັ້ນການສັກ ແລະ ຢອດຢາວັກແຊງຍັງສາມາດປ້ອງກັນຈາກຄວາມພິການໄດ້ຫຼາຍຢ່າງ. ແຕ່ວ່າສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ມີຢາວັກແຊງ ຫຼື ຄົນທີ່ທຸກຍາກ ຫຼື ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໄກຈາກຕົວເມືອງ ບໍ່ມີເງິນພໍທີ່ຈະຊື້ວັກແຊງ ຫຼື ມີວັກແຊງແຕ່ບໍ່ພຽງພໍສຳລັບທຸກຄົນ.

ການເຈັບເປັນ

ພະຍາດບາງຢ່າງ ທີ່ແມ່ຍິງຖືພາປະເຊີນອາດເປັນສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ເກີດບັນຫາທາງກາຍຍະພາບ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແກ່ລູກຂອງລາວຫຼັງຈາກທີ່ເກີດມາ. ພະຍາດຕ່າງໆ ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ແກ່ຄວາມບໍ່ສົມບູນຈາກການເກີດລວມມີ ພະຍາດໝາກແດງນ້ອຍ ເຍຍລະມັນ (German measles rubella) ທີ່ເປັນສາເຫດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງອາການຫູໜວກໃນເດັກເກີດໃໝ່. ເຖິງວ່າມີ ວັກແຊງ ທີ່ສາມາດປ້ອງກັນພະຍາດນີ້ໄດ້ ແຕ່ວ່າ ແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຮັບ ການສັກຢາວັກແຊງ ປ້ອງກັນພະຍາດດັ່ງກ່າວນີ້ແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ຄວນຖືພາພາຍໃນໜຶ່ງເດືອນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບການສັກຢາ.

ຖ້າວ່າແມ່ຍິງທີ່ເປັນພະຍາດໝາກແດງນ້ອຍໃນໄລຍະ 3 ເດືອນທຳອິດຂອງການຖືພາ, ລູກຂອງລາວທີ່ເກີດມາອາດຈະຫູໜວກ

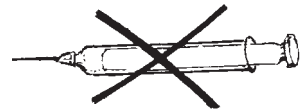
ໂລກຊີວິດສິດ [ກາມມະໂລກ] (ເບິ່ງໜ້າທີ 208), ເຮີພິສ (ພະຍາດຕານເຕັ້ນ) (ເບິ່ງໜ້າທີ 201) ແລະ ເຮັດໄອວີ (ເບິ່ງໜ້າທີ 216) ກໍ່ສາມາດຕິດຕໍ່ຈາກແມ່ຫຼາກ ແລະ ເປັນສາເຫດຂອງຄວາມຜິດປົກກະຕິຂອງການເກີດ. ດັ່ງນັ້ນ ແມ່ຍິງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການກວດ ແລະ ປິ່ນປົວໂລກຕິດຕໍ່ທາງເພດສຳພັນ ໃນຂະນະທີ່ ລູກກຳລັງພັດທະນາໃນມືດລູກ.

ພະຍາດບາງຢ່າງທີ່ເດັກອ່ອນ ຫຼື ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບ ກໍ່ສາມາດເປັນຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມພິການໄດ້ດັ່ງເຊັ່ນ ເຫຍື້ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບ, ໂປລິໂອ, ພະຍາດໝາກແດງນ້ອຍ ການທີ່ເດັກເກີດໃໝ່ໄດ້ຮັບການສັກ ຫຼື ຢອດຢາວັກແຊງເພື່ອປ້ອງກັນ ເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ. ເດັກນ້ອຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະຖານທີ່ ທີ່ມີພະຍາດຊື້ໝູດຈຳເປັນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການກວດຢ່າງໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ຢາ ແລະ ການສັກຢາ

ເມື່ອນຳໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ຢາສັກຊະນິດໃດໜຶ່ງດັ່ງເຊັ່ນ ວັກແຊງບາງຊະນິດ ແມ່ນສຳຄັນຕໍ່ກັບການຮັກສາສຸຂະພາບ ແລະ ປ້ອງກັນຄວາມພິການ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຍັງມີການສັກຢາທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ ແຜ່ຫຼາຍໃນທົ່ວໂລກ.

ການສັກຢາດ້ວຍເຂັມສັກຢາ ຫຼື ສະແລງທີ່ບໍ່ສະອາດ ເປັນສາເຫດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງການຕິດແປດ ແລະ ສາມາດນຳເຊື້ອໂລກທີ່ເປັນສາເຫດຂອງພະຍາດຮຸນແຮງ ເຊັ່ນ ເຮັດໄອວີ/ໂລກເອດ ຫຼື ຕັບອັກເສບ. ໃນແຕ່ລະປີ ການສັກຢາທີ່ບໍ່ຈຳເປັນຕາມຫຼັກການເຮັດໃຫ້ຫຼາຍລ້ານຄົນເກີດການເຈັບເປັນ, ຊີວິດຖືກຂ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນພິການ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເດັກນ້ອຍ. ການສັກຢາທີ່ບໍ່ຖືກຕາມຫຼັກອະນາໄມ ຍັງເປັນສາເຫດໜຶ່ງຂອງການຕິດເຊື້ອທີ່ສາມາດນຳໄປສູ່ການເປັນອາໄມະພາດ ຫຼື ໄຂສັນຫຼັງຖືກບາດເຈັບ ຫຼື ເສຍຊີວິດ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ຢາສັກບາງຊະນິດຍັງເປັນສາເຫດ ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີການແພ້ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ, ເປັນພິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເດັກໃນຄັນຫຼຸໜວກ.

ຫລັກລູງການສັກຢາທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ

ຈຳເປັນຕ້ອງບໍ່ນຳໃຊ້ເຂັມສັກຢາ ຫຼື ສະແລງອັນດຽວ ເພື່ອສັກຢາໃຫ້ຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຄົນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ອະເຊື້ອໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ໃຊ້.

ຢາບາງຊະນິດທີ່ໃຊ້ກັນໃນລະຫວ່າງຖືພາ ສາມາດເປັນຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມພິການໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍ. ການນຳໃຊ້ຢາສັກເກີນຂະໜາດ ດັ່ງເຊັ່ນ ໂອຊິໂຕຊິນ ເພື່ອກະຕຸ້ນການເກີດ ແລະ “ບັງຄັບ” ການເບິ່ງເກີດຂອງແມ່ ເຮັດໃຫ້ເດັກບໍ່ໄດ້ຮັບອົກຊີເຢັນໃນເວລາເກີດ ເຊິ່ງເປັນສາເຫດຫຼັກທີ່ເຮັດໃຫ້ສະໝອງຖືກທຳລາຍ. ການດື່ມເຫຼົ້າ ແລະ ສູບຢາໃນລະຫວ່າງຖືພາ ກໍ່ສາມາດທຳລາຍພັດທະນາການຂອງເດັກ.

ທຸກຄົນຕ້ອງພິຈາລະນາເຖິງຄວາມສ່ຽງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຈາກການນຳໃຊ້ຢາໃດໜຶ່ງ. ທ່ານໝໍ, ພະຍາບານ, ພະນັກງານສາລະນະສຸກ, ນັກການຢາ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງຢຸດການນຳໃຊ້ຢາໃນທາງທີ່ຜິດ ແລະ ການໃຊ້ຢາເກີນຂະໜາດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການສັກຢາ. ສຳລັບແນວຄວາມຄິດໃນການສິດສອນ ກ່ຽວກັບຄວາມອັນຕະລາຍຂອງການສັກຢາບໍ່ຈຳເປັນໃຫ້ເບິ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອພະນັກງານສາທາລະນະສຸກເພື່ອຮຽນຮູ້ໃນພາກທີ 24, 26 ແລະ 37.

ສະພາວະຂອງການເຮັດວຽກທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ

ແມ່ຍິງທີ່ເຮັດວຽກເປັນເວລາຫຼາຍຊົ່ວໂມງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນຢ່າງພຽງພໍ ອາດສ່ຽງຕໍ່ການປະສົບອຸບັດຕິເຫດ. ແມ່ຍິງທີ່ເຮັດວຽກໃນໂຮງງານ, ເໝືອງ ຫຼື ການປູກຝັງ ອາດຈະໄດ້ສຳຜັດກັບເຄື່ອງຈັກ, ເຄື່ອງມື ຫຼື ສານເຄມີທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ. ອຸບັດຕິເຫດ, ການເຮັດວຽກໜັກເກີນໄປ ແລະ ການສຳຜັດກັບສານເຄມີທັງໝົດນັ້ນ ສາມາດເປັນຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມພິການ.

ພ້ອມກັນນັ້ນ ຍັງມີການເພີ່ມຂຶ້ນ ຂອງຈຳນວນແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບແບບຖາວອນ ຍ້ອນຄວາມຮຸນແຮງໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ. ໃນບາງຄັ້ງ ຫົວໜ້າຄົນງານກໍ່ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ການຊູ່ເຂັນເພື່ອພະຍາຍາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງເຮັດວຽກໜັກຂຶ້ນ ແລະ ໄວຂຶ້ນ. ໃນບາງຄັ້ງ ອຳນາດການປົກຄອງກໍ່ນຳໃຊ້ກຳລັງທະຫານ ຫຼື ຕຳຫຼວດ ເພື່ອສະກັດກັ້ນການເດີນຂະບວນປະທ້ວງ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານບັນດາ ສະພາວະຂອງການເຮັດວຽກທີ່ບໍ່ປອດໄພຂອງແມ່ຍິງ.

ອຸບັດຕິເຫດ

ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ທີ່ພາໃຫ້ພິການຢູ່ພາຍໃນເຮືອນ ດ້ວຍການຖືກໄຟລວກ, ການລົ້ມ, ອຸບັດຕິເຫດທາງຖະໜົນ, ການສູດດົມ ຫຼື ຕື່ມສານເຄມີທີ່ເປັນພິດ. ອຸບັດຕິເຫດໃນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນຂະແໜງການ ທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງດ້ວຍຂີ້ບັງຄັບໜ້ອຍ ເຊັ່ນ: ການກໍ່ສ້າງ, ກະສິກຳ, ບໍ່ແຮ່ ແລະ ທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາອັນຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມພິການ.

ສານພິດ ແລະ ຢາຂ້າແມງໄມ້

ສານພິດ ຄືສານກົວທີ່ພົບໃນສີທາ, ຢາຂ້າແມງໄມ້ ເຊັ່ນ ສານໝູ ແລະ ສານເຄມີອື່ນໆ ສາມາດເປັນຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມພິການໃຫ້ແກ່ຄົນ ແລະ ເປັນສາເຫດຂອງຄວາມຜິດປົກກະຕິຂອງການເຕີບໂຕຂອງເດັກໃນຄັນ. ການສູບ ຫຼື ຄຽວຢາສູບ, ການສູດດົມເອົາຄວັນຢາ ແລະ ການດື່ມເຫຼົ້າໃນໄລຍະການຖືພາກໍ່ສາມາດເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ເດັກ ກ່ອນການເກີດ.

ແມ່ຍິງຄົນນີ້ເປັນຄົນງານ
ເຮັດວຽກໃນຟາມ ແລະ ລາວ
ໄດ້ຮັບສານເຄມີທີ່ອັນຕະລາຍ
ເຂົ້າສູ່ຮ່າງກາຍ ໃນເວລາ
ທີ່ລາວຖືພາເຊິ່ງມັນເປັນຜົນ
ກະທົບຕໍ່ລູກຂອງລາວທີ່ຢູ່ໃນຄັນ
ແລະ ລູກຂອງລາວກໍ່ເກີດມາ
ພ້ອມກັບຄວາມພິການ.

ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ຄົນງານທີ່ນຳໃຊ້ສານເຄມີໃນໜ້າທີ່ ຫຼື ໃນສະໜາມເຮັດວຽກ ບໍ່ໄດ້ຮັບ ການສຶດສອນໃຫ້ນຳໃຊ້ສານເຄມີດັ່ງກ່າວ ຢ່າງປອດໄພ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າສານເຄມີນັ້ນມີຄວາມ ອັນຕະລາຍ. ອຸບັດຕິເຫດໃນໂຮງງານ ອາດຈະປ່ອຍສານ ພິດເຂົ້າສູ່ອາກາດ, ນ້ຳ ຫຼື ດິນ ເຊິ່ງເປັນ ສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ເກີດບັນຫາທາງສຸຂະພາບທີ່ຮຸນແຮງລວມທັງຄວາມພິການແບບຖາວອນ.

ຄວາມພິການ ທີ່ເກີດຈາກກຳມະພັນ

ເມື່ອພື້ນຜິວໄກ້ຊິດ ເຊັ່ນ ອ້າຍ ແລະ ນ້ອງ, ລູກອ້າຍລູກນ້ອງ, ຫຼື ພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກ, ຫາກມີລູກນຳກັນ ລູກທີ່ເກີດມາອາດເປັນໄປໄດ້ສູງທີ່ຈະພິການ. ຄວາມພິການບາງຢ່າງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນທາງການສືບ ກຳມະພັນ ເຊັ່ນ: ກ້າມເນື້ອອອກແອກສັນຫຼັງຕີບ ແລະ ກ້າມເນື້ອອ່ອນເພຍ (ພະຍາດທາງກ້າມເນື້ອ ແລະ ເຊວປະສາດ ທີ່ນຳສົ່ງສັນຍານຈາກສະໝອງໄປຫາກ້າມເນື້ອ ໂດຍຈະເຮັດໃຫ້ກ້າມເນື້ອ ໃນຮ່າງກາຍອ່ອນເພຍລົງ ແລະ ຄ່ອຍໆຢຸດເຮັດວຽກ). ຫາກແມ່ຍິງທີ່ມີລູກໜຶ່ງຄົນ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ມີຄວາມພິການຈາກການສືບກຳມະພັນ ອາດມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງ ທີ່ຈະໃຫ້ ກຳເນີດລູກທີ່ມີບັນຫາຄືກັນ ຕື່ມອີກ. ລູກທີ່ກຳເນີດຈາກແມ່ ທີ່ມີອາຍຸ 40 ປີ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ອາດເປັນໄປໄດ້ສູງ ທີ່ຈະມີ ພະ ຍາດປັນຍາອ່ອນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄວາມພິການສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ແມ່ນ ເປັນຍ້ອນການສືບທອດ ກຳມະພັນ ແລະ ກໍບໍ່ເກີດມາຈາກ ແມ່ເປັນຫຼັກສາເຫດ.

ລັກສະນະທາງກາຍຍະພາບ ຂອງພະຍາດ ປັນຍາອ່ອນ.

ຕາເຫຼືອກຂຶ້ນເບື້ອງເທິງ, ບາງຄັ້ງກໍຕາເຫຼ່ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນດີ.

ປາກນ້ອຍ, ເຫວີ, ເພດານໃນປາກສູງ ແລະ ແຄບ, ລິ້ນແຫຍ່ອອກ ມາຈາກປາກ.

ຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດ ກ່ຽວກັບຄວາມພິການ

ປະເພນີ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໃນທ້ອງຖິ່ນ ອາດປະກອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດ ແລະ ເປັນອັນຕະລາຍ ຕໍ່ກັບຄວາມພິການ. ບາງຄົນຄິດວ່າ ແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງອາດຈະພິການ ຖ້າວ່າລາວ ຫຼື ພໍ່ແມ່ຂອງລາວ ເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງ ທີ່ບໍ່ດີໃນຊາດທີ່ແລ້ວ ຫຼື ເຂົາເຈົ້າເຮັດໃຫ້ປູ່ຍ່າຕາຍາຍ ເກີດຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຫຼື ໜຶ່ງໃນ ບິດາ ຫຼື ມານດາຫຼິ້ນຊູ. ສ່ວນຫຼາຍຄົນມັກຈະຕຳນິແມ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດ. ແຕ່ວ່າ **ແມ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດ ບໍ່ຄວນຖືກຕຳນິ ເພາະຄວາມພິການຂອງລູກ** ແລະ ການຕຳນິບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຍ້ອນຄວາມພິການນັ້ນ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ມີຫຍັງດີຂຶ້ນ.

ຄວາມເຊື່ອທີ່ເປັນອັນຕະລາຍອີກຢ່າງໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄວາມພິການ ກໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າ ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງທີ່ “ແຕກຕ່າງ” ຄວນຈະຖືກຈຳກັດ, ເຢາະເຍີ້ຍ ແລະ ປະນາມ. ບາງຄົນກໍ່ຄິດວ່າ ຄົນທີ່ພິການ ແມ່ນລາງທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ຈະນຳຄວາມໂຊກຮ້າຍມາໃຫ້. ແມ່ຍິງພິການສ່ວນໃຫຍ່ ຈະຖືກທາລຸນ, ບັງຄັບໃຫ້ເປັນຄົນຂັບທານ ຫຼື ຂາຍບໍລິການທາງເພດ ເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ. ບາງຄັ້ງ ແມ່ຍິງພິການກໍ່ຖືກທາລຸນທາງເພດ ເພາະຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີເຊື້ອ ເຮັດໄອວີ/ ໂລກເອດ ຫຼື ເຊື່ອວ່າ ການມີເພດສຳພັນກັບແມ່ຍິງພິການຈະສາມາດຮັກສາເຊື້ອ ເຮັດໄອວີ/ ໂລກເອດ.

ແຕ່ຄວາມເປັນຈິງກໍ່ຄື: ແມ່ຍິງພິການບໍ່ຄວນທີ່ຈະຖືກທາລຸນຈັກເທື່ອ. ຄວາມພິການບໍ່ແມ່ນ ໂທດກຳ, ຄວາມພິການບໍ່ແມ່ນສາເຫດທີ່ເກີດມາຈາກ ຄວາມງົມງວາຍ ຫຼື ຄຳສາບແຊງ. ຄວາມ ພິການບໍ່ແມ່ນ ພະຍາດຕິດແປດ ແລະ ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປສູ່ບຸກຄົນອື່ນໄດ້.

ຫຼາຍຄົນອາດຈະຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງ ສິ່ງທີ່ແມ່ຍິງພິການ ສາມາດເຮັດໄດ້ ຫຼື ເຮັດບໍ່ໄດ້. ພວກເຂົາເຈົ້າອາດ ບໍ່ທັນສຳນຶກໄດ້ວ່າ:

ແມ່ຍິງຖືພາບາງຄົນບໍ່ເຂົ້າມາ ໃກ້ຮ້ານຂອງຂ້ອຍ ເພາະເຂົາເຈົ້າ ຄິດວ່າ ລູກເຂົາເຈົ້າທີ່ເກີດມາຈະ ຫຼຸໜວກຄືກັນກັບຂ້ອຍ

- ທ່ານເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ສາມາດ ຕັດສິນໃຈໄດ້.
- ທ່ານຕ້ອງການການສຶກສາ.
- ທ່ານຕ້ອງການການຮັກສາສຸຂະພາບ.
- ທ່ານກໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບເຊື້ອພະຍາດ ເຊັ່ນ ໂລກມະເຮັງ ແລະ ເອດໄອວີ/ໂລກເອດ.
- ທ່ານຕ້ອງການໂອກາດ ແລະ ຄວາມນັບຖື ບໍ່ແມ່ນຄວາມສົງສານ ແລະ ເຫັນອີກເຫັນໃຈ.
- ທ່ານສາມາດຫາເງິນໄດ້, ເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສົມບັດ, ສ້າງ ແລະ ລ້ຽງຄອບຄົວໄດ້.
- ທ່ານມີຄວາມຄິດ, ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ມີ ອາລົມ.

- ທ່ານສາມາດເຕັ້ນລຳ ແລະ ອອກກຳລັງກາຍ.
- ທ່ານສາມາດຮັບຜິດຊອບໜ້າທີ່, ຕັດສິນໃຈ ແລະ ຖືບົດບາດຄວາມເປັນຜູ້ນຳ ແລະ ເຂົ້າໄປ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຊຸມຊົນຂອງທ່ານ.
- ທ່ານສາມາດມີຄວາມສຳພັນອັນໃກ້ຊິດ ກັບບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ທ່ານສາມາດຮັກ ແລະ ເປັນທີ່ຮັກໄຄຂອງຄົນບໍ່ພິການ ຫຼື ຄົນພິການ.
- ທ່ານມີຄວາມຕ້ອງການທາງເພດ ແລະ ທ່ານສາມາດທີ່ຈະໄຝ່ຫາທາງເພດ.
- ສາມາດແຕ່ງງານ ແລະ ມີລູກ.
- ທ່ານມີຄວາມສາມາດໃນການມີເພດສຳພັນ ແຕ່ອາດຈະບໍ່ຢາກມີເພດສຳພັນ.
- ຖ້າທ່ານມີບັນຫາໃນການຮຽນຮູ້ ຫຼື ການເຂົ້າໃຈ ທ່ານກໍ່ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຕ້ອງການ ທາງເພດຫຼາຍ ຫຼື ໜ້ອຍກວ່າແມ່ຍິງຄົນອື່ນໆ.
- ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ທ່ານຈະໃຫ້ກຳເນີດບຸດທີ່ບໍ່ພິການ ຄືກັບແມ່ຍິງຄົນອື່ນໆ.
- ທ່ານເປັນແມ່ທີ່ດີ.
- ຖ້າທ່ານມີຄວາມບໍ່ສະດວກທາງ ກາຍຍະພາບ ຫຼື ຂາດຄວາມ ສາມາດ ໃນການ ຮຽນຮູ້, ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຈັບປ່ວຍທາງດ້ານ ຈິດໃຈ ຫຼື ປ່ວງບ້າ.
- ທ່ານບໍ່ໄດ້ສາບແຂງຄົນອື່ນ ຫຼື ເດັກນ້ອຍ ແລະ ທ່ານກໍ່ບໍ່ແມ່ນລາງຮ້າຍ ທີ່ຕ້ອງຖືກຫຼີກລ້ຽງ.

ຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ໃຜ ຄິດ ຫຼື ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແທນຂ້ອຍ.

ໜ້າເສຍດາຍ ທີ່ ຄຣັນຕີ ເຮັດໃຫ້ພະເຈົ້າ ເປັນທຸກ.

ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພະເຈົ້າເປັນທຸກ. ຕອນເປັນເດັກນ້ອຍ ຂ້ອຍຖືກສັກຢາ ດ້ວຍເຂັມທີ່ບໍ່ສະອາດ ຍ້ອນເຫດນັ້ນ ຂ້າຂ້ອຍຈຶ່ງເປັນລ່ອຍ.

ຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອການປ່ຽນແປງ

ຄວາມພິການຂອງແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ ບໍ່ພຽງແຕ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ໂຕລາວເອງ. ມັນຍັງມີຜົນກະທົບໃຫ້ແກ່ຫຼາຍຄົນເຊັ່ນ ຄອບຄົວຂອງລາວ, ໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ເໝືອສິ່ງອື່ນໃດແມ່ນຊຸມຊົນຂອງລາວ. ແມ່ຍິງພິການອາດຈະມີພະລານາໄມທີ່ດີກ່ວາ ເມື່ອຄົນອ້ອມຂ້າງລາວເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນລາວ. ການປ່ຽນແປງແນວທາງການປະຕິບັດຕໍ່ກັບແມ່ຍິງພິການເປັນວຽກງານທີ່ຍາກ ແຕ່ມັນກໍ່ບໍ່ແມ່ນວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ຂ້ອຍຝັນເຫັນວັນທີ່ໃນທີ່ສຸດຄົນທົ່ວໂລກ
ກໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມພິການບໍ່ໄດ້ຄືກັນ
ກັບການເຈັບເປັນ ແລະ ທີ່ຈິງແລ້ວ
ພວກເຮົາມີສຸຂະພາບດີເປັນປົກກະຕິ.
ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບແມ່ຍິງທັງຫຼາຍ, ພວກເຮົາ
ກໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະມີສຸຂະພາບທີ່ດີ.

ສິ່ງທີ່ແມ່ຍິງພິການສາມາດເຮັດໄດ້

ເຮັດໃຫ້ສຽງຂອງທ່ານເປັນທີ່ໄດ້ຍິນ ດ້ວຍການລົນນະລົງ ເພື່ອສຶດທິຂອງທ່ານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ບັນຫາກ່ຽວກັບຄວາມພິການກາຍເປັນບູລິມະສິດ.

- ບໍ່ຍອມຮັບການກັກກັນໃຫ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງດຽວ. ຈົ່ງປະຈຸໃຈໄພ ແລະ ຮັບເອົາປະສົບການອັນໃໝ່.
- ຮຽນຮູ້ທັກສະທາງທຸລະກິດ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ທ່ານເອງຢ່າງມັດທະຍັດ.

ການສ້າງຄວາມໝັ້ນຄົງດ້ານລາຍຮັບ

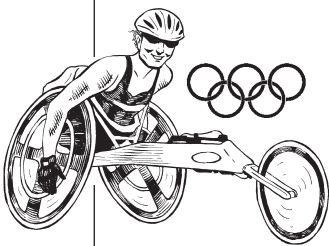
ອົບປາ ຈາກປະເທດຊິມບາແວ ເປັນຄົນໃຊ້ລໍໂຍກ ແລະ ເປັນສະມາຊິກທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖືຄົນໜຶ່ງຈາກສັງຄົມ. ລາວໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂາຍຜັກ ແລະ ໝາກມັນຝລັ່ງ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບຜົນຢ່າງໜ້າພໍໃຈ. ປະຈຸບັນນີ້ ຄົນໃນຊຸມຊົນຊື້ຜັກຈາກລາວ. ຈາກລາຍໄດ້ທີ່ໝັ້ນຄົງນັ້ນ ອົບປາສາມາດຊື້ເຮືອນໄດ້ໜຶ່ງຫຼັງ.

- ຍືນຢັດທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມ ໃນຊຸມຊົນທຸກລະດັບ.
- ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ ເດັກຍິງ ແລະ ແມ່ຍິງອື່ນໆ.
- ເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມພິການຂອງທ່ານ.
- ຂານອາສາໄປກັບເດັກຍິງ ແລະ ແມ່ຍິງພິການເພື່ອໄປບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການໄປ.
- ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການກິລາ

ມາເລົ່າເລື່ອງ
ສູ່ກັນຟັງເທາະ.

ນັກກິລາລະດັບ ໂອລິມປິກ

ຈຳນວນແມ່ຍິງທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນກິລາພາຣາລິມປິກເພີ່ມຂຶ້ນ, ງານແຂ່ງຂັນກິລາລະດັບສາກົນສຳລັບຄົນພິການທີ່ມີທັງຄວາມພິການ ທາງດ້ານການເຄື່ອນໄຫວ, ພິການແຂນຂາ, ພິການທາງສາຍຕາ ແລະ ອຳນະພາດທາງສະໝອງ. ງານແຂ່ງຂັນກິລາພາຣາລິມປິກ ຖືກຈັດຂຶ້ນທຸກໆ 4 ປີ ຫຼັງຈາກງານແຂ່ງກິລາໂອລິມປິກ. ການແຂ່ງຂັນນີ້ ເປັນສິ່ງທີ່ເປີດຫຼູເປີດຕາໃຫ້ຫຼາຍຄົນເຂົ້າ ໃຈ ແລະ ເຫັນບັນດາແມ່ຍິງພິການທຳການແຂ່ງຂັນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ແລະ ມີທັກສະ.

ນັກກິລາໂປລິງຜູ້ທີ່ປັດເປົ່າຄວາມເຊື່ອຖືທີ່ຜິດ

ຄອນສະແຕນ ສີບັນດາ ເປັນນັກກິລາໂປລິງທີ່ຕາບອດ, ລາວຖືກຄັດເລືອກໃຫ້ເປັນນັກກິລາດິເດັ່ນປະຈຳປີ ໃນອຸການດາ. ສິ່ງນີ້ ໄດ້ເປັນການປັດເປົ່າຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດທີ່ຖືວ່າ ແມ່ຍິງພິການ ຄືກັບລາວແມ່ນ “ຮ່າງກາຍທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ ໄຮ້ປະໂຫຍດ”. ຄອນສະແຕນໄດ້ຮັບສອງຫຼຽນຄຳ ໃນການແຂ່ງຂັນລະດັບໂລກ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ລາວກໍໄດ້ຮັບຫຼຽນອີກຫຼາຍຫຼຽນ ຈາກການແຂ່ງຂັນໂປລິງຕາບອດ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການແຂ່ງຂັນຫຼາຍລາຍການໃນ ອາຟຣິກາໃຕ້, ສະກັອດແລນ ແລະ ສະຫະລາຊະອານາຈັກອັງກິດ. ຄອນສະແຕນໄດ້ທຳທາຍແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງທັງໝົດ ເພື່ອຄົ້ນຫາ ຄວາມສາມາດເຊື່ອງຊ້ອນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ພ້ອມກັນນັ້ນ ທ່ານຍັງສາມາດຕັດສິນໃຈໃນສິ່ງທີ່ສັງຄົມຄວນໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ ຂອງທຸກຄົນດີຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ທ່ານສາມາດ:

- ລິເລີ່ມການສຶດສອນໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານ ແລະ ຂຽນໜັງສືໄດ້.
- ຈັດຕັ້ງທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍຮ່ວມກັນ, ຜະລິດ ແລະ ຈຳໜ່າຍເຄື່ອງຫັດຖະກຳ ແລະ ເຄື່ອງມືຕ່າງໆ.

- ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນເຊິ່ງ ກັນ ແລະ ກັນກ່ຽວກັບການບໍລິການສັງຄົມ ແລະ ຮ່ວມມືກັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແມ່ຍິງພິການໄດ້ຮັບການບໍລິການຈາກສັງຄົມທີ່ດີກວ່າເກົ່າ.
- ພະຍາຍາມຈັດຫາກອງທຶນ ໂດຍຜ່ານເງິນກູ້ດອກເບ້ຍຕ່ຳ ຫຼື ຜ່ານການບໍລິຈາກ ເພື່ອລິເລີ່ມ ໂຄງການທີ່ສ້າງລາຍຮັບ ຫຼື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສັງຄົມເປັນທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.
- ຍົກສູງສະຕິກ່ຽວກັບຄວາມພິການ ແລະ ສະໜັບສະໜູນແນວຄວາມຄິດໃໝ່ ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນເອກະລາດ.
- ຮ່ວມມືກັບບັນດາຜູ້ນຳທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ລັດຖະບານເພື່ອເຮັດໃຫ້ການ ປະຕິບັດຕໍ່ກັບແມ່ຍິງພິການ ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ທ່ານຍັງສາມາດຊ່ວຍກຸ່ມຊຸມຊົນ:

- ທົບທວນຄືນບັນດາຕົ້ນເຫດຂອງບັນຫາທາງສຸຂະພາບທີ່ທ່ານ ແລະ ແມ່ຍິງຄົນອື່ນໆ ປະເຊີນຢູ່ ແລະ ຕັດສິນໃຈວ່າບັນຫາອັນໃດ ທີ່ຊຸມຊົນສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.
- ລົງມື ດ້ວຍການສະໜັບສະໜູນ ບັນດາກິດຈະກຳ ແລະ ການບໍລິການຕ່າງໆ ທີ່ເຮັດໃຫ້ ຊີວິດການເປັນຢູ່ ຂອງທຸກໆຄົນດີຂຶ້ນ ເຊິ່ງລວມມີການດູແລສຸຂະພາບ, ການສຶກສາ ແລະ ການເດີນທາງໄປມາທີ່ດີຂຶ້ນ ສຳລັບຄົນພິການ ດ້ວຍການໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກັບບັນດາ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້.
- ຈັດຕັ້ງກຸ່ມນ້ອຍ. ສູງໃນນາມຂອງອົງການ ແມ່ນມີນ້ຳໜັກກວ່າ ສູງຂອງບຸກຄົນ. ວາງແຜນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກຸ່ມ ຈະດຳເນີນການ ແລະ ບັນດາບາດກ້າວ ທີ່ກຸ່ມຈະປະຕິບັດບັນດາແນວຄວາມຄິດ ທີ່ນອນໃນແຜນການ.
- ອອກສູງຄັດຄ້ານຕໍ່ບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ກົດໝາຍ ທີ່ຈຳແນກຕໍ່ທ່ານ.

ໃນເມື່ອກ່ອນ ຢູ່ອຸການດາ, ຄົນຫຼຸໜວກ ບໍ່ໄດ້ຮັບ ອະນຸຍາດໃຫ້ຂັບລົດ ແຕ່ຍ້ອນ ພວກເຮົາຄັດຄ້ານ, ປະຈຸບັນນີ້ ພວກເຮົາສາມາດຊີ້ ແລະ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຂັບຂີ່ລົດໄດ້.

ການສຶກສາອົບຮົມຄົນ ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິດໃນການເຂົ້າເຖິງ

ໂດໂຣທິ ແມ່ນຜູ້ທີ່ນຳໃຊ້ລໍໂຍກ ຢູ່ໃນເມືອງບັງກະລໍ ເຊິ່ງເປັນເມືອງຫຼວງຂອງລັດຫຼັງໃນອິນເດຍ. ລາວພົບວ່າ ອາຄານທີ່ເປັນຫ້ອງການຂອງນາຍົກເທດສະມົນຕີ ບໍ່ມີທາງທີ່ລາວສາມາດເຂົ້າໄປດ້ວຍລໍໂຍກໄດ້. ພ້ອມກັນນັ້ນ ທາງເຂົ້າອາຄານດັ່ງກ່າວ ກໍ່ນ້ອຍເກີນໄປສຳລັບລາວທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນອາຄານ. ລາວໄດ້ລົມກັບພະນັກງານຮັກສາຄວາມປອດໄພກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ແລະ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຊ່ວຍລາວ ເພື່ອວ່າລາວຈະບໍ່ຜິດນັດໝາຍ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໂດໂຣທິ ໄດ້ສົ່ງອີເມລ໌ຫຼາຍຮ້ອຍສະບັບ ເພື່ອບອກເລົ່າຄົນອື່ນໆ ໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ສິ່ງນີ້ ໄດ້ເພີ່ມຄວາມກົດດັນໃຫ້ແກ້ລັດຖະບານ ເພື່ອດຳເນີນການປ່ຽນແປງ.

ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ໂດໂຣທິ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຊົມການແຂ່ງຂັນຄຣິກເກັດ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນຕຳຫຼວດຖາມລາວວ່າ “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢາກມາເບິ່ງການແຂ່ງຂັນຄຣິກເກັດ? ເຈົ້າຄວນນັ່ງຢູ່ເຮືອນ ແລະ ເບິ່ງການແຂ່ງຂັນທາງໂທລະທັດຢ່າງສະບາຍອາດຈະດີກ່ວາ”. ລາວຕອບວ່າ ລາວກໍ່ຢາກເບິ່ງການແຂ່ງຂັນແບບສົດໆຄືກັນກັບຄົນອື່ນໆ.

ສິ່ງທີ່ຄອບຄົວສາມາດເຮັດໄດ້

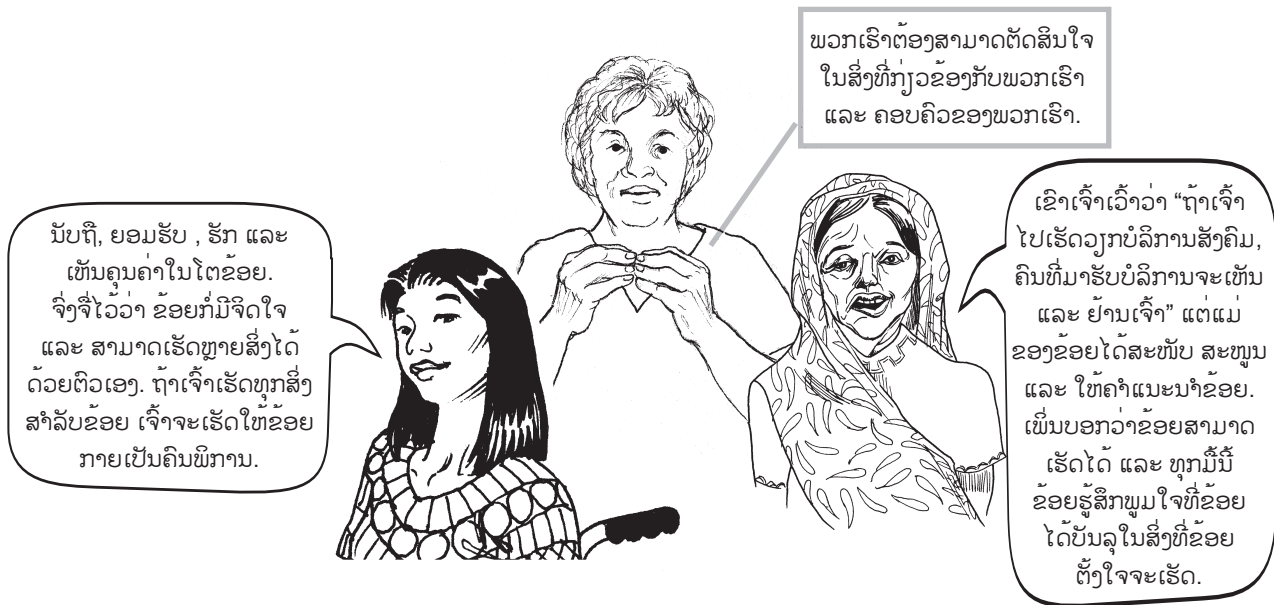
ວິທີທີ່ຄອບຄົວ, ໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຜູ້ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນໆ ປະຕິບັດຕໍ່ແມ່ຍິງພິການໂດຍທາງໃດຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມແຕກຕ່າງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ຫຼາຍຄັ້ງ ຍິງສາວພິການຄົນໜຶ່ງກໍ່ຖືກຖືວ່າ ເປັນຄົນໂງ່, ອາໄສແຕ່ຄົນອື່ນ, ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຕົວເອງ ແລະ ຄົນອື່ນໆໄດ້, ເພາະສະນັ້ນ ຈິ່ງບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຊັບສິນໃດໆ. ບາງຄັ້ງ ຄອບຄົວຍັງເຫັນລາວເປັນພາລະທີ່ເປັນຕາໜ້າອາຍທີ່ ຄວນຖືກຊຸກເຊື່ອງ ແລະ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ສິດທິໃນການຖືກຍອມຮັບຟັງ ຫຼື ການຕັດສິນໃຈເອງຂອງລາວ. ຖ້າເຫດການແບບນີ້ ຫາກເກີດຂຶ້ນໃນຄອບຄົວ ຫຼື ຊຸມຊົນໃດໜຶ່ງ, ບັນຫາບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກ ແມ່ຍິງພິການ ແຕ່ຫາກເກີດຈາກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມໂຕຂອງລາວ.

ຖະໜຸນບຳລຸງຄວາມໝັ້ນໃຈ

ຕອນ ຄຣິດສະຕິນອາຍຸໄດ້ 13 ປີ, ຂາຂອງລາວຖືກຕັດຍ້ອນການເຈັບເປັນ. ທຳອິດ
ຄຣິດສະຕິນ ຄິດວ່າຄວາມຝັນຂອງລາວໄດ້ຈົບລົງແລ້ວ. ແຕ່ພໍ່ແມ່ຂອງລາວປະຕິບັດຕໍ່ລາວ
ຢ່າງດີ ແລະ ຕໍ່ມາບໍ່ດົນ ຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງ ຄຣິດສະຕິນ ກໍກັບຄືນມາ. ທຳອິດ ພໍ່ແມ່ຂອງ
ຄຣິດສະຕິນ ປົກປ້ອງລາວຫຼາຍເກີນໄປ ແຕ່ລາວຍືນຍັນວ່າເຂົາເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕໍ່ລາວ
ຄືກັບເອື້ອຍ ອ້າຍ ນ້ອງອື່ນໆ. ຄຣິດສະຕິນ ສາມາດຮຽນຈົບວິທະຍາໄລ ແລະ ໄດ້ຮັບລາງວັນ
ການຮຽນດີເລີດ. ການປ່ຽນແປງ ໃນໂຕຂອງ ຄຣິດສະຕິນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຄົນໃນຄອບຄົວ ແລະ
ຊຸມຊົນຂອງລາວໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ ການເສຍຂາຂອງ ຄຣິດສະຕິນ ບໍ່ໄດ້ກົດກັ້ນລາວໃຫ້ບັນລຸ
ຄວາມຝັນຂອງລາວໄດ້.

ສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດຈະປ່ຽນບັນດາທັດສະນະຄະຕິເຫຼົ່ານີ້ກໍແມ່ນ ການມີສະຕິຮັບຮູ້ຂອງສັງຄົມ.
ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງພິການ ຕ້ອງການອາຫານທີ່ດີ, ການສຶກສາ, ການດູແລສຸຂະພາບ ແລະ
ໂອກາດໃນການເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳທາງກາຍຍະພາບ ແລະ ສັງຄົມ. ເບິ່ງພາກທີ່ເວົ້າເຖິງ
“ສຸຂະພາບທາງຈິດ” ແລະ “ການສະໜັບສະໜູນສຳລັບຜູ້ດູແລ”.

ທ່ານສາມາດພັດທະນາທັກສະໃນຫຼາຍດ້ານ

ຫົງຫາຈາກປະເທດລາວ ເປັນໂລກໂປລີໂອ ຕອນລາວອາຍຸໄດ້ 2 ປີ. ດ້ວຍການສະໜັບ ສະໜູນຈາກຄອບຄົວ, ລາວສາມາດຮຽນຈົບມະຫາວິທະຍາໄລ ໃນຂະແໜງພາສາຝຣັ່ງ. ເມື່ອຫົງຫາຊອກວຽກເຮັດບໍ່ໄດ້ ລາວກໍ່ຮຽນຕັດຫຍິບ ແລະ ຕໍ່ມາກໍ່ໄດ້ເປີດຮ້ານຕັດຫຍິບ ຢູ່ເຮືອນ. ຄຽງຄູ່ກັບການຕັດຫຍິບລາວໄດ້ເລີ່ມຮຽນພາສາອັງກິດ. ຕໍ່ມາລາວກໍ່ເປີດສູນຝຶກ ອົບຮົມ ພາສາອັງກິດຂະໜາດນ້ອຍຮ່ວມກັບໝູ່ຂອງລາວ ແລະ ລາວກໍ່ຍັງເປັນຜູ້ປະສານງານ ແຜນງານສໍາລັບຄົນພິການດ້ວຍ.

ການຊ່ວຍເຫຼືອແຕ່ຫົວທີ

ໃນຊ່ວງໄລຍະປີທຳອິດ ເດັກນ້ອຍຈະຮຽນຮູ້ ທັກສະລັກສະນະທາງກາຍຍະພາບ, ສະຕິປັນຍາ, ການສື່ສານ ແລະ ທາງສັງຄົມ ແລະ ຮຽນຮູ້ໄດ້ໄວ ແລະ ງ່າຍກ່ວາເວລາອື່ນໃນຊີວິດຂອງລາວ. ຍ້ອນເດັກນ້ອຍເລີ່ມຮຽນຮູ້ ຕັ້ງແຕ່ມີເກີດ ສະນັ້ນ ສໍາຄັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຄອບຄົວຈະເລີ່ມເອົາໃຈໃສ່ເປັນ ພິເສດ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍພິການ ໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ການຊ່ວຍເຫຼືອເປັນເລື່ອງທີ່ສໍາຄັນ ເພາະວ່າ ແຕ່ລະທັກສະໃໝ່ທີ່ເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ ແມ່ນສ້າງ ບົນທັກສະທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ສາມາດຮຽນຮູ້ທັກສະໃດໜຶ່ງແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າກໍ່ບໍ່ສາ ມາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້ທັກສະອື່ນທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັນໄດ້.

ລິເລີ່ມຈັດຕັ້ງກຸ່ມຊ່ວຍເຫຼືອພໍ່ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍພິການ

ແມ່ຍິງທີ່ມີລູກພິການ ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ຈະຖືກປະຖິ້ມໂດຍຄູ່ຮ່ວມສົມລົດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ລົງລູກແຕ່ພຽງຄົນດຽວ. ຕໍ່ກັບບັນຫານີ້ ກຸ່ມຊ່ວຍເຫຼືອພໍ່ແມ່ເດັກພິການສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍໄດ້. ແມ່ຍິງພິການທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວ ສາມາດໃຫ້ຄຳແນະນຳໃນເລື່ອງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເດັກຍິງພິການຈະປະເຊີນເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຕີບໂຕຂຶ້ນ. ສິ່ງນີ້ ຈະສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ແມ່ຂອງເດັກຍິງພິການຊ່ວຍເຫຼືອລູກພິການ ໄດ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ທ່ານຍັງສາມາດ ລິເລີ່ມຈັດຕັ້ງກຸ່ມຊ່ວຍເຫຼືອໄວສາວພິການ ເພື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຄຳຊູເຊີງກັນ ແລະ ກັນໄດ້.

ສິ່ງທີ່ຊຸມຊົນສາມາດເຮັດໄດ້

ກຸ່ມຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມສາມາດຊ່ວຍ
ລັດຖະບານ, ພະນັກງານສາທາ
ລະນະສຸກ, ນາຍຄູ, ອາສາສະໝັກ
ພື້ນພູໃນຊຸມຊົນ ແລະ ຜູ້ນຳຊຸມຊົນ
ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງ

ຄວາມພິການ. ພວກເຂົາຍັງສາມາດ

ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສາທາລະນະຊົນຮັບຮູ້ ໂດຍຜ່ານຂະບວນສະແດງຕາມຖະໜົນ, ການສົນທະນາ ແລະ ວິທີທາງອື່ນໆວ່າ ແມ່ຍິງພິການກໍ່ມີສິດທິໃນການສຶກສາ, ການດູແລສຸຂະພາບ ແລະ ການຂົນສົ່ງຄືກັບແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ພິການ. ຊຸມຊົນສາມາດ ສ້າງໂອກາດທາງການຈ້າງງານ ແລະ ໃຫ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບການບໍລິການຕ່າງໆ ສຳລັບແມ່ຍິງ ພິການໄດ້.

ເດັກຍິງ ແລະ ແມ່ຍິງພິການຈະມີຄວາມໝັ້ນໃຈ, ເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົວເອງ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຢ່າງເຕັມຂີດຄວາມສາມາດ ເມື່ອພໍ່ແມ່ ແລະ ຄອບຄົວໃຫ້ຄວາມຮັກ ແລະ ຍອມຮັບເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການສຶກສາ, ມີວຽກເຮັດ ແລະ ໄດ້ຮັບການດູແລສຸຂະພາບ. ສາທາລະນະປະໂຫກທັງໝົດໃນສັງຄົມ ເຊັ່ນ ໂຮງຮຽນ, ທະນາຄານ, ສະຖານທີ່ທາງສາດສະໜາ, ໂຮງໝໍ ແລະ ຄລີນິກຍັງຕ້ອງເປັນທີ່ເຂົ້າໃຊ້ບໍລິການໄດ້ສຳລັບທຸກໆຄົນ.

ການສຶກສາ

ການສຶກສາແມ່ນສຳຄັນຫຼາຍ ສຳ ລັບເດັກຍິງທີ່ພິການ, ເຊິ່ງມັນລວມເອົາ ການສຶກສາການນຳໃຊ້ ພາສາໃບ ແລະ ທັງສີນູນ ຫຼື ກະແຊັດເທບສຳລັບເດັກຍິງທີ່ຫຼຸບພວກ ຫຼື ຕາບອດ.

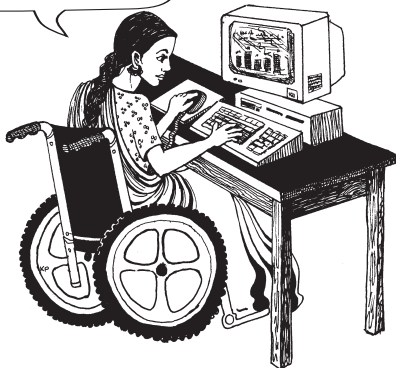
ເມື່ອພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ, ນາຍຄູ, ຜູ້ນຳຊຸມຊົນ, ຄອບຄົວ ແລະ ເພື່ອນບ້ານ ປ່ຽນແປງທັດສະ ນະຄະຕິຂອງເຂົາເຈົ້າ ທີ່ມີຕໍ່ຄວາມພິການ, ພວກເຮົາກໍ່ ສາມາດເຮັດວຽກ, ມີສາຍພົວພັນອັນສະໜິດແໜ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສັງຄົມພວກເຮົາຮັ່ງມີ ແລະ ເຂັ້ມແຂງ.

ເດັກຍິງພິການ
ມີໂອກາດເຂົ້າໂຮງຮຽນ
ໜ້ອຍກວ່າເດັກຊາຍ
ພິການ

ໃນຫຼາຍປະເທດທີ່ທຸກຈົນ ຖ້າວ່າເດັກຍິງພິການ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາ, ເຂົາເຈົ້າກໍ່ຈະຕົກໃນສະພາບການເປັນ ຂໍ້ທານ ເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຕີບໂຕເປັນຜູ້ໃຫຍ່.

ການຮູ້ທັງສີ
ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍ
ສາມາດຫາລ້ຽງຊີບ
ໄດ້ຢ່າງມີສັກສີ.

ເມື່ອສັງຄົມມີຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອສິດທິທາງການ ສຶກສາສໍາລັບຄົນພິການ ສະພາບການຂອງຄົນພິການກໍ່ຈະ ຮັບການປ່ຽນແປງໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ກຸ່ມຈັດຕັ້ງໃນຊຸມຊົນສາມາດປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບບັນຫາ ຕ່າງໆ ແລະ ຊຸກຍູ້ທຸກຄົນ ລວມທັງເດັກນ້ອຍອື່ນໆ ເພື່ອຍອມຮັບ ແລະ ນັບຖືເດັກຍິງທີ່ພິການ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດ ຈັດຫາໂອກາດການສຶກສາສໍາລັບເດັກເຍົາວະ ຫຼື ເຂົ້າເຖິງ ກອງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອຈາກລັດຖະບານ ຫຼື ຈາກ ການຊ່ວຍເຫຼືອ ທາງດ້ານອື່ນ. ເດັກຍິງພິການທີ່ມີການສຶກສາ ສາມາດຊ່ວຍຊູ ແລະ ສ້າງຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ກັບສັງຄົມຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້.

ເຮັດໃຫ້ຊຸມຊົນຕ່າງໆເປັນທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້ ສໍາລັບທຸກໆຄົນ

ໃນທົ່ວໂລກ ແມ່ຍິງພິການກໍາລັງຮວມກຸ່ມກັນ ເພື່ອຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ຄລິນິກ, ໂຮງຮຽນ, ຕະຫຼາດ, ຖະໜົນກາງເມືອງ, ລົດໂດຍສານ ແລະ ຊຸມຊົນຕ່າງໆ ເປັນທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້ຫຼາຍກວ່າເກົ່າສໍາລັບ ຄົນພິການ.

ສັງຄົມສາມາດຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ອາຄານ ແລະ ຖະໜົນເປັນທີ່ນໍາໃຊ້ໄດ້ ເມື່ອທຳການ ກໍ່ສ້າງເທື່ອທຳອິດແທນທີ່ຈະແກ້ໄຂ ປ່ຽນແປງຫຼັງຈາກການກໍ່ສ້າງ. ສິ່ງນີ້ ມັນໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ສາທາລະນະປະໂພກ ທັງໝົດເປັນທີ່ນໍາໃຊ້ໄດ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຫຼາຍ ໃຫ້ແກ່ຫຼາຍຄົນ ໂດຍບໍ່ຈຳແນກອາຍຸ, ຄວາມອາດສາມາດ ຫຼື ຖານະ. ມັນຈະໃຫ້ບໍລິການແກ່ຄົນໝູ່ມ ຫຼື ຜູ້ສູງອາຍຸທີ່ມີຄວາມອາດສາມາດ ທີ່ດີເລີດ ຫຼື ຈຳກັດ ພາຍໃຕ້ສະຖານະການທີ່ດີເລີດ ຫຼື ຫຍຸ້ງຍາກ (ເບິ່ງໜ້າທີ່ 49 ຫາ 51).

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກໝົດທຶນທາງ. ຂ້ອຍ ຈຳຕ້ອງ ເອື້ອຍອີງຜູ້ອື່ນຕະຫຼອດ ເວລາຢາກອອກນອກເຮືອນ. ຖ້າວ່າ ມີທາງລຽບສໍາລັບລົງຈາກເຮືອນ ແລະ ທາງລຽບເພື່ອເຂົ້າໄປໃນ ອາຄານສາທາລະນະ ຂ້ອຍກໍ່ຄົງ ຈະໄປມາດ້ວຍໂຕເອງໄດ້. ຂ້ອຍຈະສາມາດອອກໄປຂ້າງນອກ ໃນເວລາທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງການ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງ ລໍຖ້າ ເພື່ອອາໄສຄົນອື່ນຕະຫຼອດເວລາ.

ເມື່ອສະຖານທີ່ຕ່າງໆ ເປັນທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ ມັນກໍ່ຈະງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບໃຫ້ທຸກໆຄົນເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນສັງຄົມໄດ້ຫຼາຍກ່ວາເກົ່າ.

ແຕ່ວ່າການເຂົ້າເຖິງ ບໍ່ແມ່ນສະເພາະແຕ່ສິ່ງທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້ເທົ່ານັ້ນ ເຊັ່ນ ທາງລຽບ.

ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງ ຍັງໝາຍເຖິງ ທຸກຄົນສາມາດທີ່ຈະສື່ສານ ແລະ ເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ ແມ່ຍິງພິການຈະສາມາດເຮັດຫຼາຍຢ່າງໄດ້ດ້ວຍຕົວເອງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມພິການແມ່ນທຳມະຊາດຂອງຊີວິດກໍ່ຈະຫຼາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອແມ່ຍິງພິການເປັນສະມາຊິກທາງສັງຄົມທີ່ມີຄຸນຄ່າ, ສັງຄົມກໍ່ຈະເລີ່ມຄິດໃນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກ່ຽວກັບຄວາມພິການ.

ລັດຖະບານຕ້ອງໄດ້ສະໜອງປັດໄຈອັນຈຳເປັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລະບົບຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ, ອາຄານ ແລະ ສາທາລະນະໂພກ ເປັນທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້ສຳລັບທຸກຄົນ ລວມທັງ ແມ່ຍິງພິການ. ລັດຖະບານ ຍັງຕ້ອງໄດ້ລົງໂທດຜູ້ທີ່ປະຕິເສດທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື.

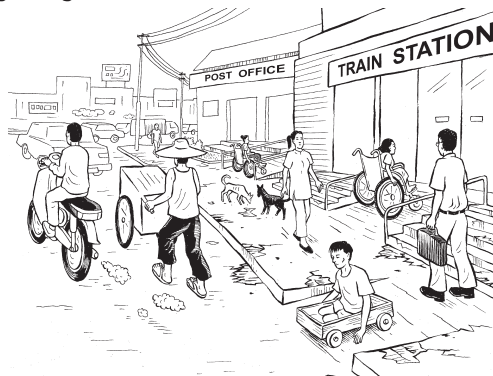

ຂ້າງລຸ່ມນີ້ ແມ່ນຕົວຢ່າງ ວິທີທາງທີ່ແມ່ຍິງພິການ ສ້າງການປ່ຽນແປງໃຫ້ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ການເຮັດໃຫ້ລັດຖະບານຈັດການປ່ຽນແປງຕ່າງໆ

ຫຼັງຈາກເຂົ້າຮ່ວມສຳມະນາກ່ຽວກັບ ການເຂົ້າເຖິງໂດຍບໍ່ມີສິ່ງກົດກັນ, ສູນພັດທະນາແມ່ຍິງພິການລາວ ກໍ່ໄດ້ຈັດທຳວິທີໂອ ກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງໂດຍບໍ່ມີສິ່ງກົດກັນ ສຳລັບຄົນພິການ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປຶກສາຫາລືກັບບັນດາ ຂະແໜງການຂອງລັດຖະບານກ່ຽວກັບການອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແກ່ການເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນສັງຄົມ

ຂອງຄົນພິການ. ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າ ຖືກຮັບຮອງໂດຍ ສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ; ກະຊວງຄົມມະນາຄົມ, ຂົນສົ່ງ, ໄປສະນີ ແລະ ກໍ່ສ້າງ; ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ແລະ ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດຈັດຫາກອງທຶນ ເພື່ອກໍ່ສ້າງທາງລຽບຈຳນວນ 47 ແຫ່ງ ໃນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ.

ເຮັດໃຫ້ການເຂົ້າເຖິງສາມາດເປັນໄປໄດ້

ອາລິເຊຍ ຄອນເຕຣຣາດ ເປັນເດັກນ້ອຍ ເມັກຊິໂກ ກາຍເປັນພິການຍ້ອນພະຍາດເປັຍລ່ອຍ. ແພດປິ່ນປົວທີ່ສະຫລາດຄົນໜຶ່ງໄດ້ໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແຕ່ພໍ່ແມ່ຂອງນາງ ອາລິເຊຍ ກ່ຽວກັບຄວາມສໍາຄັນໃນການປຸກລະດົມລາວໃຫ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ເປັນເອກະລາດ. ພໍ່ແມ່ຂອງລາວໄດ້ຈັດແຈງໃຫ້ລາວໄດ້ເຂົ້າຮຽນໃນສາຍປົກກະຕິທີ່ໄປຈາກອະນຸບານຈົນເຖິງມັດທະຍົມປາຍ. ນາງ ອາລິເຊຍ ເປັນນັກຮຽນພິການຄົນທໍາອິດຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ຜົນສໍາເລັດຂອງລາວໄດ້ເປີດປະຕູໂຮງຮຽນໃຫ້ແກ່ເດັກພິການອື່ນໆ ອີກຫຼາຍຄົນ.

ໃນທີ່ສຸດ, ອາລິເຊຍ ໄດ້ເຂົ້າຮຽນຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລ ລາວມີຫ້ອງຮຽນຢູ່ຊັ້ນສາມ ແລະ ມັນກໍ່ບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະປົນຂຶ້ນຂັ້ນໄດ ຂຶ້ນໂດຍໃຊ້ໄມ້ຄໍ້າຍັນ (ສໍາລັບຄົນຂາຫັກ) ນາງ ອາລິເຊຍ ໄດ້ເຂົ້າໄປຫາອຳນວຍການມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ຂໍໃຫ້ເພີ່ນຍ້າຍຫ້ອງຮຽນຈາກຊັ້ນສາມລົງມາຢູ່ຊັ້ນໜຶ່ງ. ເພີ່ນກໍ່ເຫັນດີທັນທີໂລດ. ນາງ ອາລິເຊຍ ຍັງບອກວ່າມີຫ້ອງອື່ນທີ່ໄຊ້ໄດ້ "ແຕ່ຜູ້ອຳນວຍການດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍໄດ້ຄິດເລີຍວ່ານັກຮຽນທີ່ມີຄວາມພິການບໍ່ສາມາດໄປເຂົ້າຫ້ອງຮຽນທີ່ຢູ່ຊັ້ນເທິງໄດ້ ແລະ ກໍ່ບໍ່ເຄີຍຄິດທີ່ຈະຖາມ" ໃນຊ່ວງເວລາຜ່ານມາ ນາງ ອາລິເຊຍຕ້ອງໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງໜັກເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງ.

ນາງ ອາລິເຊຍ ກາຍເປັນສະມາຊິກຄົນໜຶ່ງຂອງສະມາຄົມຄົນພິການທີ່ມີຊື່ວ່າ "ພຣິອັກແສັດ" (ອິດສະລະໃນການເຂົ້າເຖິງ). ກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວເຊື່ອວ່າຄົນພິການທຸກຄົນມີສິດທິເໝືອນກັບຄົນອື່ນໆ ແລະ ທຳການເພື່ອໃຫ້ການເຂົ້າເຖິງຊຸມຊົນເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສົນທະນານຳພະນັກງານໂທລະຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງໃນຕົວເມືອງກ່ຽວກັບຄວາມຍຸ້ງຍາກຂອງຄົນພິການທີ່ຈະເຄື່ອນທີ່ໄປອອກແອ້ມຕົວເມືອງ. ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງກ່າວ, ຕົວເມືອງໄດ້ປັບລົດເມຂົນສົ່ງຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ມີຄວາມພິການທ່າງດ້ານຮ່າງກາຍໃຫ້ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້.

ສະມາຄົມ "ພຣິອັກແສັດ" ປັດຈຸບັນກໍ່ຍັງເຄື່ອນໄຫວຢູ່. ນັບແຕ່ປີ 1993 ສະມາຄົມ ດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພະນັກງານຂອງລັດ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ເພື່ອສົ່ງເສີມການປ່ຽນແປງເພື່ອຊີວິດທີ່ດີຂອງຄົນພິການ. ແລະ ກໍ່ຍັງມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດ.

ການປ່ຽນແປງນະໂຍບາຍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ງ່າຍດາຍ ເພາະມັນອາດໃຊ້ເວລາ ແລະ ມີຄວາມຊັບຊ້ອນ. ມັນອາດໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຈາກຫຼາຍຝ່າຍ. ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງຕົ້ນທຶນ, ຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ແນວທາງການເມືອງທີ່ກະທົບໃສ່ເງື່ອນໄຂສະພາບການທ່ານຕ້ອງການປ່ຽນແປງ. ມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກໝົດກຳລັງໃຈໄດ້ງ່າຍ ຖ້າທ່ານຈະທຳການຈັດຕັ້ງເພື່ອການປ່ຽນແປງ. ເມື່ອທ່ານຮູ້ສຶກຕື່ນຕົ້ນ ຫຼື ຫຍັ້ນ ຈຶ່ງພະຍາຍາມຊອກຫາຄຳແນະນຳຈາກແມ່ຍິງພິການຄົນອື່ນໆ ພາຍໃນປະເທດ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ໃນຕ່າງປະເທດ ແລະ ຈຶ່ງຈື່ໄວ້ວ່າທ່ານມີສິດທີ່ຈະນຳໃຊ້ທຸກສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ ຫລື ສະຖານທີ່ສາທາລະນະທີ່ທ່ານຈະສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້. ທ່ານສາມາດສ້າງຊຸມຊົນໃຫ້ເປັນທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້.

ນີ້ແມ່ນເລື່ອງ ກ່ຽວກັບຄົນພິການທີ່ຈັດຕັ້ງກັນເປັນກຸ່ມ ແລະ ນຳການປ່ຽນແປງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ມາສູ່ຕົວເມືອງຂອງເຂົາ.

ການເຮັດໃຫ້ຕົວເມືອງ ເປັນທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້

ໃນເມືອງເອກາເຕີຣິນເບີກ ປະເທດລັດເຊຍ, ສະພາເສລີພາບເພື່ອການເຄື່ອນໄຫວ ໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບ ອຳນາດການປົກຄອງເມືອງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເມືອງຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ກົດໝາຍຂອງ ປະເທດລັດເຊຍໄດ້ກຳນົດໃຫ້ຄົນພິການ ສາມາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ອາຄານສາທາລະນະ ແລະ ລົດໂດຍສານ ແຕ່ວ່າຍັງມີຫຼາຍສະຖານທີ່ຍັງບໍ່ສາມາດເປັນທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້ ເພາະສະນັ້ນ ອຳນາດການປົກຄອງເມືອງ ເອກາເຕີຣິນເບີກ ຈຶ່ງໄດ້ພັດທະນາແຜນງານສຳລັບຄົນພິການ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ອາຄານເປັນທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້.

ແຕ່ວ່າ ກຸ່ມຄົນພິການທີ່ໃຊ້ລໍໂຍກ ຫຼື ໄມ້ເທົາຮັບຮູ້ວ່າ ເຖິງແມ່ນລັດຖະບານໄດ້ພະຍາຍາມຊ່ວຍ, ແຕ່ ສະຖານທີ່ຫຼາຍແຫ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຍັງພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບຄົນ ພິການໃນການນຳໃຊ້. ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າ ລັດຖະບານບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປ່ຽນແປງໄດ້ ໂດຍປັດສະຈາກການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຄົນພິການ.

ດັ່ງນັ້ນ ຄົນພິການຈຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງສະພາເສລີພາບ ເພື່ອການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນ. ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການ ຈົດລາຍຊື່ສະຖານທີ່ ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຕົວເມືອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບກັບພະນັກ ງານຂັ້ນເມືອງ ແລະ ສະເໜີລາຍຊື່ນັ້ນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຫັນ ສະນັ້ນ ອຳນາດການປົກຄອງຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຄຳແນະນຳ ຈາກຄົນພິການ. ສະພາເສລີພາບເພື່ອການເຄື່ອນໄຫວ ຕ້ອງແນ່ໃຈວ່າ ສະມາຊິກຂອງເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກຮວມເຂົ້າ ໃນ ຄະນະກຳມະການຂັ້ນເມືອງ ທີ່ຮັບຜິດຊອບການປັບປຸງການ ເຂົ້າເຖິງ. ຄົນພິການຈຳຕ້ອງໄດ້ເຫັນພ້ອມກັບການປະຕິບັດ ໂຄງການໃດໜຶ່ງ ທີ່ຄະນະກຳມະການຕັດສິນ.

ສະພາເສລີພາບ ເພື່ອການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ວາງແນວທາງ ຊຶ່ງນຳທີ່ສະຖາປານິກສາມາດນຳໃຊ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ອາຄານເປັນ ທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້. ເຂົາເຈົ້າສາມາດທີ່ຈະຖ່າຍຮູບອາຄານທີ່ພວກ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ສ້ອມແປງ ແລະ ແຕ້ມຮູບພາບອັນຊັດເຈນໃຫ້ເຫັນເຖິງວິທີການການປ່ຽນແປງ.

ປະຈຸບັນນີ້ ບັນດາອາຄານເກົ່າແກ່ກຳລັງຖືກປ່ຽນແປງຢ່າງຊ້າໆ ແລະ ແນວທາງຊຶ່ງນຳໃໝ່ກໍຖືກນຳໃຊ້ ທົ່ວທັງຕົວເມືອງ. ຍ້ອນຄວາມພະຍາຍາມຂອງສະພາເສລີພາບ ເພື່ອການເຄື່ອນໄຫວ, ອາຄານສຳນັກງານ ໃໝ່ທັງໝົດ ແລະ ອາຄານອື່ນໆ ຫຼາຍແຫ່ງ ໄດ້ກາຍເປັນທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ສຳລັບຄົນພິການ. ທາງຢ່າງ ຂ້າງຖະໜົນຫຼາຍແຫ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ຕຳລົງໃນສະຖານທີ່ ທີ່ຄົນພິການໃຊ້ລໍໂຍກ. ສະຖານທີ່ຈັບຈ່າຍສິນຄ້າ ແຫ່ງໃໝ່ ກໍຖືກເຮັດໃຫ້ຄົນພິການນຳໃຊ້ງ່າຍຂຶ້ນ. ສະພາເສລີພາບ ເພື່ອການເຄື່ອນໄຫວຍັງເຮັດໃຫ້ ໂຮງຮຽນຫຼາຍແຫ່ງ ພ້ອມທັງໂຮງຮູບເງົາໃນຕົວເມືອງເປັນທີ່ນຳໃຊ້ໄດ້ສຳລັບຄົນພິການ.

ການດຳເນີນການ

- ຈັດກິດຈະກຳທາງສັງຄົມ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກພິການອອກຈາກບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພົບປະກັບຄົນພິການ ແລະ ເດັກຍິງຄົນອື່ນໆ.
- ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບ ການຊອກຫາ ຫຼື ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ.
- ຊ່ວຍເຫຼືອແມ່ຍິງ ທີ່ຖືກທາລຸນຈາກຄົນອື່ນ ທັງໃນບ້ານ ຫຼື ໃນທີ່ສາທາລະນະ ຫຼື ສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ.
- ໃຫ້ມີການຝຶກອົບຮົມທັກສະຄວາມເປັນຜູ້ນຳ ແລະ ທັກສະທາງສັງຄົມແກ່ເຂົາເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນແນວຄວາມຄິດ
ຈຳນວນໜຶ່ງ ສຳລັບແມ່ຍິງ
ພິການ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ສັງຄົມ
ຂອງເຂົາເຈົ້າ ດຳເນີນການ
ຢ່າງໃດໜຶ່ງ.

ການສະໜອງຊັບພະຍາກອນ ເພື່ອການປ່ຽນແປງ ໃນອຸການດາ

ສະມາຄົມແມ່ຍິງພິການອຸການດາ ປະຕິບັດແຜນງານ ກອງທຶນເງິນກູ້ຢືມໝູນວຽນສຳລັບ
ແມ່ຍິງພິການ ເພື່ອລິເລີ່ມເຮັດທຸລະກິດຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ, ໃຫ້ການສຶກສາ ແລະ ສະໜອງ
ເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອໂຍກຍ້າຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງກຸ່ມສະແດງລະຄອນ ເພື່ອສ້າງຄວາມຕື່ນຕົວໃຫ້ກັບ

ສາທາລະນະຊົນຕໍ່ກັບແມ່ຍິງພິການ. ເຂົາເຈົ້າຕໍ່ສູ້ ເພື່ອຍົກສູງສິດທິ

ແລະ ຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີຂອງແມ່ຍິງພິການ ແລະ ເພື່ອສະໜັບ

ສະໜູນການສຶກທີ່ດີກວ່າ ສຳລັບເດັກນ້ອຍພິການ,

ເພື່ອສອນທັກສະການດຳລົງຊີວິດທີ່ເປັນ

ເອກະລາດ, ເພື່ອແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ

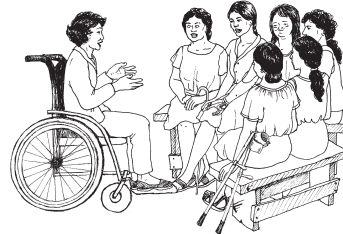
ທາງດ້ານສຸຂະພາບຈະເລີນພັນ ແລະ “ຕໍ່ສູ້
ກັບຄວາມທຸກຍາກ, ການກົກໜັງສື, ຄວາມ
ແຕກຕ່າງທາງສັງຄົມ ແລະ ໂລກໄພໄຂ້ເຈັບ”.

ແມ່ຍິງເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນ ເອລຊາວາດໍ

ໃນປະເທດ ເອລຊາວາດໍ ກຸ່ມສິດທິຄົນພິການ ACOGIPRI ໄດ້ຈັດຕັ້ງໂຄງການກ່ຽວກັບແມ່ຍິງຕັ້ງແຕ່ປີ 1987 ເຊິ່ງຮວບຮວມເອົາແມ່ຍິງພິການທີ່ມີພື້ນຖານຊີວິດແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງການປຶກສາຫາລື ກ່ຽວກັບການມີເພດສຳພັນ ແລະ ບັນຫາອື່ນໆ. ເຂົາເຈົ້າຍັງ:

- ຈັດໃຫ້ມີການຝຶກອົບຮົມການອ່ານຂຽນ ແລະ ທັກສະຄວາມເປັນຜູ້ນຳ.
- ເຮັດໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ບໍລິການມີພ້ອມສຳລັບແມ່ຍິງທີ່ພິການທາງດ້ານໃດໜຶ່ງ.
- ປ້ອງກັນການຖືກຈຳແນກ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງ.

ຊຸມຊົນຕ່າງໆຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ເມື່ອທຸກຄົນມີສ່ວນຮ່ວມ

ເຖິງຈະມີສິ່ງກົດກັນທາງອະຄະຕິ, ການບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ການຖືກຈຳແນກ ແຕ່ແມ່ຍິງພິການທົ່ວໂລກ ກຳລັງປັບປຸງທັກສະ ເພື່ອຄວາມເປັນໂຕຂອງໂຕເອງຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເມື່ອມີການຕັດສິນໃຈໃນທຸກລະດັບ ແລະ ກ່ຽວກັບທຸກບັນຫາເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນ ພຽງແຕ່ບັນຫາທາງດ້ານ ຄວາມພິການເທົ່ານັ້ນ, ຕ້ອງຮັບຟັງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄົນພິການ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຄຳຕອບທຸກຢ່າງ. ທຸກໆຄົນທັງແມ່ຍິງ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ພິການ ແລະ ບໍ່ພິການ, ຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ເພື່ອສິດທິມະນຸດ ແລະ ເພື່ອ ສິດທິຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ເພື່ອຄຸນຄ່າຂອງຄວາມເປັນແມ່ຍິງໃນທົ່ວໂລກ ຕ້ອງຮ່ວມມືກັນ ເພື່ອຊຸກຍູ້ແມ່ຍິງພິການ ໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີຄວາມສຸກ, ເປັນເອກະລາດ. ໂດຍຮັບປະກັນວ່າ ພວກເຮົາ ຖະໜູນບຳລຸງຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຮຽນຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ພວກເຮົາສາມາດສ້າງ ໂລກທີ່ຍຸດຕິທຳກວ່າສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນ.

ພວກເຮົາມາປຶກສາຫາລື
ເຖິງການປ່ຽນແປງໃນສັງຄົມວ່າ
ການປ່ຽນແປງແບບໃດທີ່ຈະຊ່ວຍທຸກຄົນ
ໃຫ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສັງຄົມ ແລະ
ຊ່ວຍໃຫ້ທຸກຄົນມີສຸຂະພາບທີ່ດີ.

